

Catalunya Cristiana

f /catalunyacristiana

ig catalunya_cristiana

www.catalunyacristiana.cat

tw @catalunyacristiana.bsky.social

xx @catcristiana

yt catalunya cristiana

Rumb a l'esperança

El veler Bel Espoir, símbol dels valors de convivència i hospitalitat de la regió mediterrània

P 26-28

Hélène Carré

El veler va salpar del Port de Barcelona el 3 de març i, després de vuit mesos de ruta, arribarà a Marsella el 26 d'octubre.

VATICÀ

**Pelegrinatge jubilar
dels docents de
Religió**

P 16-17

MANS UNIDES

**Testimoni de
Francesc Comelles,
missioner català laic
al Brasil**

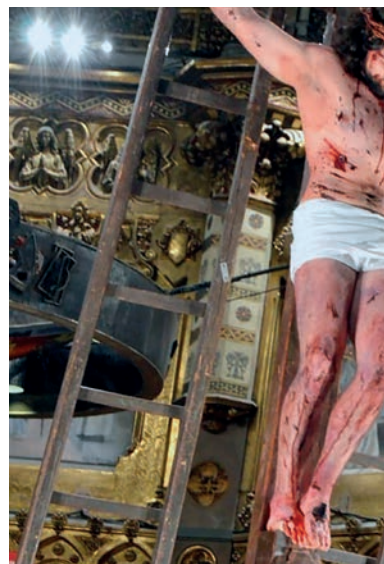
P 20 - 22

SUMARI

16 MARÇ 2025

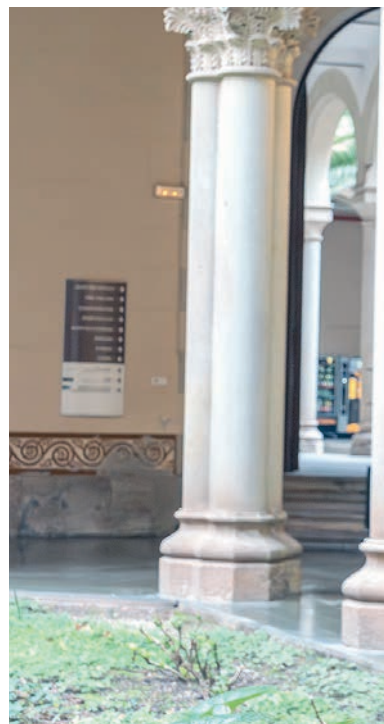
Editorial	03
La setmana	05
Opinió	06
Carta dominical	07
En primer pla	08
Vida eclesial	14
Reportatge	26
Carta dominical	30
Bíblia	32
Litúrgia	34
Espai lectors	36
Cultura	38
Agenda	46
Des del carrer	47

18-19

**Catalonia Sacra
dedica la programació
2025 als monestirs**

La presentació de l'Agenda va
tenir lloc a la Sala Capitular de
Montserrat

8-13

Mirall trencat

Les dificultats amb què es troben els migrants avui dia

38-39

Nova temporada de la Federació Catalana de Passions

Presentació a Montserrat amb les 22 entitats que en formen part

47

Carmen Márquez, professora de la Universitat Pontifícia de Comillas

"Nicea ens impulsa a continuar avançant cap a la unitat dels cristians"

EDITORIAL

Rumb a l'esperança

Al Moll de la Fusta del Port de Barcelona, poques hores abans que el veler Bel Espoir comencés la seva travessia pel Mediterrani, l'arquebisbe de Marsella, el cardenal Jean-Marc Aveline, ens explicava que el projecte *Med 25* era una inspiració del papa Francesc. Així com al capdavant de la Rambla de Barcelona la famosa estàtua de Colom assenyala amb el dit la ruta cap a Amèrica, el pontificat de Francesc mostra el rumb a l'esperança que ha de seguir l'Església. Un rumb marcat per gestos concrets com ho és el veler Bel Espoir.

Tot just iniciat el seu pontificat, el 13 de març del 2013, Bergoglio va posar rumb al Mediterrani, convertit en un *mare mortum*, per portar-hi gestos de consol i d'acollida. Tots tenim ben vívida aquella primera visita a l'illa grega de Lampedusa. El veler que el 3 de març va salpar del Port de Barcelona, el Bel Espoir, ressegueix les ribes del Mediterrani per convertir un projecte humil —un galiot amb 25 joves tripulants— en alguna cosa gran pel seu profetisme: la construcció d'una civilització i una aliança entre pobles a favor de la pau.

"En contraposició amb l'homogeneïtzació imposada per la globalització, l'hospitalitat mediterrània ha sabut, i tant de bo continuï sabent, acollir l'altre sense assimilar-lo, respectant-ne la diferència", va remarcar fra Xabier Gómez, bisbe de Sant Feliu de Llobregat, en el simposi *Med 25 Diàleg entre cultures*. I el cardenal Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona, en desitjar bon viatge als tripulants del Bel Espoir, els va dir: "Podem ser diversos, però al final ens hem d'entendre i podem construir un món més humà i digne per a tothom. Són els brots verds d'esperança."

.....

Catalunya Cristiana

Subscriuiu-vos-hi

DESITJO SUBSCRIURE'M AL SETMANARI CATALUNYA CRISTIANA DURANT UN ANY (48 NÚMEROS)

☐ Edició paper 145€

☐ Edició digital 90€

☐ Edició en català

☐ Edició en castellà

Nom _____

Cognoms _____

Adreça _____

Població _____

DP _____ Tel. _____ NIF _____

A/e _____

Forma de pagament

☐ Únic pagament per any

☐ Dos pagaments semestral

☐ Xec nominatiu que adjunto

☐ Domiciliació bancària (*ompliu ordre adjunta)

*Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular del compte _____

Tel. titular del compte _____

A/e titular del compte _____

IBAN

--	--	--	--

ENTITAT

--	--	--	--

OFICINA

--	--	--	--

DC

--	--

COMPTE

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

DATA (DD/MM/AA)

--	--	--	--	--	--

Lliureu aquesta butlleta a:

Fundació Missatge Humà i Cristià
(Catalunya Cristiana)

Departament de Subscripcions

Comtes de Bell-lloc, 67-69

08014 Barcelona

Signatura del titular

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 del 13 de desembre, autoritzo la Fundació Missatge Humà i Cristià a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat, així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a Fundació Missatge Humà i Cristià amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona.

La setmana a les Xarxes

JAIME FLAQUER

@j_Flaquer

06/03/2025

Director de la Càtedra Andalus per al Diàleg de Religions (Universitat Lloïola)

Ens acaba de deixar el teòleg que sempre va somiar i lluitar per una "humanitat nova" i per una Església diferent. José Ignacio González Faus, ja ha arribat a una existència "nova". La seva mort ens deixa a molts orfes però amb el compromís de prendre les regnes del Regne de Déu.

ANTONIO SPADARO

@antoniospadaro

01/03/2025

Director de "La Civiltà Cattolica"

Per entendre què passa al món i les escenes inèdites a les quals assistim, més que les regles de la política internacional, caldria adoptar la retòrica del teatre, del drama i la comèdia, fins i tot del "teatre de l'art" amb la seva improvisació. En el context de la mediatització total, el Despatx Oval també esdevé un plató, el teló de fons d'una actuació que només es pot fer amb micròfons i càmeres "sempre enceses". L'objectiu és la catalèpsia de l'espectador, la sorpresa barroca, l'excés com a lògica diplomàtica, la llagrimeta com a gir de l'escena i del paper dels actors. Tota reacció dels usuaris (indignació, suport...) forma part de l'escena mateixa, incorporada a una narració que envaeix pantalles i ments, que desplaça i anul·la l'impuls ètic. Potser fins i tot buscant una solució pragmàtica, l'única possible. Però les regles de l'"escena" d'aquest món han canviat. L'única alternativa al xoc és un gest humil. Al vídeo del "Resort de Gaza" amb gandules sobre els cossos torturats i enterrats, la resposta no és la ira d'indignació sinó la humil trucada telefònica d'un Papa sense alè al rector de Gaza

PILARÍN BAYÉS

LA SETMANA

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

MONTSERRAT REUNEIX L'APOSTOLAT SEGLAR CATALÀ

Montserrat va acollir el 8 de març la X Jornada Interdiocesana de l'Apostolat Seglar, amb el lema "Laics en el món, testimonis d'esperança" i amb la participació d'unes 200 persones de les diòcesis amb seu a Catalunya. S'ha iniciat així el segon itinerari proposat pel Congrés de Laics de l'any 2020, referit a la presència pública. Mercè Lajara, delegada d'Evangelització i Apostolat Seglar de Sant Feliu de Llobregat, explicava el 3 de març, des del programa *Sense distància*, que "la reunió també aporta un testimoni de sinodalitat,

de caminar junts amb esperança i alegria".

En el mateix espai, el col·laborador de l'equip d'Evangelització a la diòcesi de Sant Feliu Joan Puiggròs recordava que "el bisbe Xabier Gómez va dir recentment que l'Església del segle XXI no ha de ser la del segle XX, cosa que ens dona molta confiança en el laïcat, en el paper de la dona i en una conjunció en què siguin els laics, amb la seva força, els qui facin progressar l'Església". La metgessa Montserrat Esquerda va acompanyar la reflexió de la jornada.

Zoom MACIÀ GRAU

©Vatican Media

Tot i no poder participar en la missa de Dimecres de Cendra, el papa Francesc va recordar una vegada més la importància de l'inici de la Quaresma per revifar en nosaltres "el record del que som i l'esperança del que serem". El Pontífex va transmetre el seu missatge en l'homília que va llegir el cardenal Angelo de Donatis, durant l'eucaristia celebrada a la basílica de Santa Sabina a l'Aventino el 5 de març passat.

L'efemèride JOAN PALLARÈS-PERSONAT

17 de març del 1959

Davant la invasió xinesa, el Dalai Lama ha de fugir del Tibet

Contrapunt

La responsabilitat de les entitats socials

JOSEP MARIA CANYELLES
Responsabilitat Global

Les entitats són espais de construcció col·lectiva i de resiliència

Les entitats socials no només són essencials per donar resposta a les necessitats de les persones més vulnerables sinó que tenen un paper fonamental en la vertebració de la societat. En un moment en què el capital social es debilita, les comunitats es fragmenten i la desconfiança envers les institucions creix, aquestes organitzacions són puntals imprescindibles per sostenir el teixit comunitari i evitar l'erosió de la cohesió social.

Les entitats socials són molt més que cobertura d'emergències; han de ser contrapès, denúncia, consciència crítica. Han de mobilitzar persones, teixir aliances, articular xarxes de suport. Quan aquest paper s'afebleix i

l'acció social es redueix a una gestió de necessitats immediates, perdem una part de la capacitat col·lectiva d'incidència sobre les causes profundes de les desigualtats.

Per això, l'acció directa ha de ser només la punta de l'iceberg d'una responsabilitat més àmplia, on cal una doble mirada: la immediata, posant al centre la persona, però també la mirada més global, que entén el context i l'impacte a llarg termini. No es pot parlar de pobresa sense abordar les condicions laborals, o sense entendre els reptes ambientals; no es poden generar suports socials sense garantir la sostenibilitat econòmica i ètica de l'organització mateixa.

Aquesta complexitat exigeix un

compromís amb la responsabilitat social en el sentit més ampli. Les entitats han d'actuar amb rigor i implicant tots els grups d'interès. Perquè només una societat articulada, amb institucions socials fortes i compromeses, pot garantir respostes duradores i transformar realitats.

Respon.cat agrupa les empreses més compromeses amb la responsabilitat social, i també en formen part força entitats socials disposades a generar aprenentatge compartit i a fer de Catalunya un país socialment responsable.

Les entitats són espais de construcció col·lectiva i de resiliència. Aquest és el seu gran repte i, alhora, la seva gran responsabilitat. ■

Rosa Deulofeu (1959-2004), el somriure de la fe

Somriu en flors la terra agraïda

CARLES MUÑOZ PÉREZ
Prevere del bisbat de Sant Feliu de Llobregat

La Rosa se sabia estimada per Déu i per moltes persones

Soc als estudis de Televisió de Piera. Aquest Any Jubilar hi haurà la treta de la imatge del Sant Crist, i a tres persones de la comissió ens fan una entrevista per tal d'informar al conjunt de la ciutadania. Mentre ens fan l'entrevista hi ha una pantalla on van passant imatges de l'última treta, la de l'any 2000. I allà enmig de la gent, apareix la Rosa! Sí, la Rosa també va ser a la darrera treta. Caminava entremig de la gent, devota de la imatge i de tots els camins que ens obre per davant.

Vaig conèixer la Rosa quan jo adolescent participava amb la meua paròquia a les activitats que proposava i dinamitzava la Delegació de Pastoral

Juvenil de l'arquebisbat de Barcelona. Li recordo el somriure, com ens mirava als ulls, com ens presentava i testimoniava el ser joves i creients, i l'alegria amb què vivia ser Església. Ella se sabia estimada per Déu i per moltes persones, i ella estimava Déu, l'Església, l'Eucaristia, l'Evangeli, el Regne, els joves, els preveres i els bisbes, els pobres, el país, la cultura, la veritat, el temps, els processos...

L'any 1997 demano l'ingrés al Seminari Conciliar de Barcelona i soc acceptat. La relació amb la Pastoral juvenil de la diòcesi es fa més estreta i més intensa. I constato encara més l'estima que té la Rosa per l'Església, els preveres i els joves... tot i que

aquestes realitats també la van fer partir. Aquest amor, malgrat el patiment, aquest servei i entrega, tot i les desconfiances i crítiques que rebia, per a mi van ser un testimoni i una crida a ser un home d'Església, de comunió, sabent-me estimat i cridat pel Crist, sostingut i enviat per l'Esperit. Durant el temps de Seminari vaig experimentar en diverses ocasions l'acollida de la Rosa, al seu despatx de Rivadeneira, per escoltar i, tot estimant, dir una paraula de consol i de llum.

L'Himne al Sant Crist de Piera diu que somriu en flors la terra agraïda. Doncs l'alegria, la bellesa i l'agraïment són trets que caracteritzen la Rosa. ■

Sant Josep ens ensenya que el secret de la veritable alegria es troba a lliurar, amb amor, la nostra vida a Déu i als altres

CARD. JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

Un home virtuós

D'aquí a pocs dies celebrarem la solemnitat de Sant Josep, espòs de la benaurada Verge Maria. Avui voldria compartir amb vosaltres una tradició antiga i original. Alguns autors cristians han volgut trobar en cadascuna de les lletres que formen el nom de Josep la inicial d'alguna paraula que el defineixi. Inspirant-me en aquesta tradició, us faig arribar algunes reflexions sobre aquest entranyable sant.

La primera lletra del seu nom coincideix amb la inicial de la paraula “justícia”, una de les quatre virtuts cardinals. L'evangelista Mateu ens diu que Josep era un home just (cf. Mt 1,19). Quan va rebre la notícia que Maria esperava un fill abans de viure amb ell, per evitar difamar-la, va decidir repudiar-la en privat. El papa Francesc ens recorda que l'home just és recte, senzill i franc, no porta cap màscara, es presenta tal com és, diu la veritat. No es preocupa només del seu benestar individual, sinó també del bé de tota la societat (cf. Audiència, 3/04/24).

Amb la segona lletra del nom de Josep s'escriu la paraula “obediència”. El nostre estimat sant va ser un home obedient a Déu. Sabia que la seva vida estava a les mans del Pare i sabia que Déu sempre vol el millor per a nosaltres. Per això, Josep no va dubtar a fugir cap a Egipte amb la seva família quan un àngel el va advertir que Herodes volia assassinar Jesús (cf. Mt 2,13). Josep ens ensenya a confiar en Déu enmig de les tempestes de la nostra vida, a deixar que sigui Ell qui porti el timó de la nostra barca.

La lletra essa és la inicial de “silenci”. I és que Josep va ser un home silenciós. Els evangelis no recullen cap paraula pronunciada per ell, només el testimoni de la seva vida. Aquest fet ens recorda que és possible que la nostra existència sigui l'únic Evangeli que els nostres germans puguin llegir. Demanem al Senyor que ens ensenyi a evangelitzar els altres amb el testimoni d'una vida discreta, il·luminada per la llum de Crist.

Amb la lletra e podem escriure la paraula “experiència”. Josep va transmetre a Jesús tot el que sabia. Li va ensenyar un ofici amb el qual

guanyar-se la vida honradament. Juntament amb Maria, el va educar perquè fos una persona espiritual, que reconegués la veu de Déu en les petites coses. Li va ensenyar a passar per la vida fent el bé, a ajudar els altres amb alegria, especialment els més vulnerables. Tant de bo que nosaltres també siguem capaços de transmetre als nostres semblants el millor de nosaltres mateixos.

Finalment, el nom de “Josep” acaba amb la lletra pe de “pare”. I és que Josep, abans de res, és un bon pare que ajuda el seu fill a créixer humanament i espiritual, fent-lo capaç d'estimar i ser estimat. Durant aquests dies en què celebrarem el dia del Seminari, demanem a sant Josep que intercedeixi perquè Déu ens envii sacerdots sants, servidors de la Paraula que alimentin els seus germans amb els sagraments i siguin pares espirituals de tots, especialment dels més necessitats.

Benvolguts germans i germanes, sant Josep ens ensenya que el secret de la veritable alegria es troba a lliurar, amb amor, la nostra vida a Déu i als altres. ■

La integració de la tercera onada migratòria retorna la imatge ambivalent d'una societat que naturalitza la infraciutadania i, alhora, s'esforça per teixir comunitats acollidores des de l'impuls civil i eclesial

MIRALL TRENCAT

JOAN ANDREU PARRA

Endevina endevinalla, / endevina endevinà...

Ell és com jo, com tu i com tu, / nom com tothom, però cap paper; / sense cabals, sense diners, / i ha apostat fort, més que ningú.

Té molts conflictes amb burots / i amb escamots policials, / surt als informes més fatals / però no a la premsa, si és del cor.

Pinta a les Tàpies i als murals, / toca en el metro del Liceu, / balla la magra per poc preu, / fa d'escultura en els ravals.

Blanc o torrat, morè o pastitx, / són quatre cares d'un sol món: / fa uns anys diu que érem sis milions / i ara en som més de set i mig.

Ja no és d'allà però no és d'aquí, / no mira al cel però té fe, / ell no té vot ni veu ni re', / té un horitzó i no té camí."

Agustí Codinach

L'artista uruguaiana Jimena Lucas va fer l'obertura de les III Jornades per la interacció entre cultures de l'arxidiòcesi de Barcelona amb la construcció d'un teler comunitari.

Es compleixen quinze anys del repertori de *Mar mur*, un disc amb lletres de Joan Soler i Amigó sobre la tragèdia dels immigrants i refugiats amb pastera, que va ser presentat al Festival Tradicionari del 2009 i que enguany s'ha tornat a revisitar. Quinze anys després, s'ha intensificat la multiculturalitat de les nostres societats amb 1.650.000 catalans d'origen estranger (l'any 2022, més d'un 21% de la població total); a Barcelona, per exemple, hi conviuen més de 180 nacionalitats. Un fet que ha portat la Conferència Episcopal Tarraconense (CET) a crear un nou àmbit interdiocesà dedicat a les Migracions i Pastoral Intercultural, que liderarà el bisbe Xabier Gómez. "180 són moltíssimes cultures i contrasta amb la nostra tendència a parlar dels migrants com si vinguessin tots del mateix lloc i fossin del mateix pare i mare. Aquesta diversitat immensa és una oportunitat i una riquesa, però ens hem d'asseure i treballar-ho, perquè, òbviament, cadascú té les seves formes de fer, la seva mirada. No podem anar amb el lliri a la mà, amb paternalisme i dir que tot funciona bé; es requereixen unes polítiques públiques que treballin la convivència", assegura Elisabet Ureña, advocada i cap del programa de migració de Càritas diocesana de Barcelona.

Al contrari, a les nostres societats s'està consolidant una barrera invisible, però sòlida, entre *ells i nosaltres*. Són majoria els migrants que tenen cura de la nostra gent gran (el 71% de les treballadores de la llar són d'origen estranger), ens atenen als establiments del sector de l'hostaleria (59,9% són d'origen estranger) o els temporers que recullen la fruita, sovint en condicions precàries. En el cas concret dels escorxadors i a les granges, el 40% dels treballadors són migrants, i un gran nombre són subsaharians, exposats a abusos i riscos laborals i a situacions de racisme sistemàtic.

L'informe *Els altres catalans i catalanes del segle XXI. La població d'origen estranger a Catalunya i la seva participació a CCOO* apunta que les persones d'origen estranger cobren aproximadament 10.000 euros menys a l'any que les de nacionalitat espanyola i duren la meitat de temps en una mateixa empresa. L'anàlisi del sindicat subratlla que una de cada quatre dones migrades treballa a temps parcial i moltes d'elles ho fan en àmbits amb alta sinistralitat, o la desigualtat entre els treballadors d'origen comunitari i els extracomunitaris que consolida el marc legal.

"És una qüestió de drets humans

i també una realitat a la qual sembla que donem l'esquena: tenim un mercat laboral on no hi ha mà d'obra en determinats sectors, sovint molt precaritzats, i les persones, principalment les que estan en situació administrativa irregular (s'estima que són 190.000 a Catalunya i 700.000 al conjunt de l'Estat espanyol), l'estan cobrint", sosté Ureña, que lamenta que com a societat "estem naturalitzant que entre nosaltres hi hagi ciutadans de segona; la societat és gran desconeixedora d'aquest patiment".

EXCLUSIÓ HABITACIONAL

L'habitatge és un altre factor crític per als nouvinguts. És el cas de Badalona, la ciutat amb més desnonaments per habitant de Catalunya: "Cada mes afrontem uns 60 desnonaments. Hi ha un imaginari que la gent que ocupa els pisos són delinqüents, però la realitat que vivim és que són persones que estan en pisos de grandíssims tenidors sense poder acreditar la propietat, que volen que els facilitin un lloguer assequible. Un bon nombre són famílies d'origen migrant, majoritàriament se'ns adrecen dones carregades de criatures i totes tenen un informe de vulnerabilitat", relata Carles

Ball entre el Lleó de Barcelona, del bestiari històric de la ciutat, i un drac xinès de l'Escola Kungfu Dao Barcelona, al Pla de la Catedral de Barcelona. Al darrere, la comunitat filipina catòlica de Barcelona va fer el ball de celebració del Sinulog, una festivitat que té l'origen en l'adoració del Sant Nen.

Sagués de la plataforma Sant Roc Som Badalona que lluiten pel dret a l'habitatge als barris de Sant Roc, la Salut i Llefià.

A la ciutat, igual que en d'altres de l'àrea metropolitana, hi ha *no-llocs*, on els drets de ciutadania entren en parèntesi: els assentaments en antigues naus industrials on poden arribar a concentrar-se un centenar de persones amb els riscos consegüents, com l'incendi que hi va haver en una nau del Gorg el 2020 on van morir cinc persones i hi va haver diversos ferits. "Viuen en unes condicions molt crítiques. Allà perden la identitat, estan desmoralitzats. Molts es dediquen a la ferralla amb uns ingressos diaris de 20-25 € i quan parlen amb la família d'origen els diuen que estan molt bé", explica Jaume Ventura, de Justícia i Pau de Badalona.

"Gairebé cada setmana ens arriben noves companyes. Sovint han de viure en habitatges on no hi ha cap intimitat. L'espai vital és l'habitació, l'ús de la cuina és per hores... L'habitatge, a les persones migrades, ens travessa tota la vida", assegura Yolanda Akpoli, originària de Togo i al capdavant de la Unió Segones Oportunitats, una ONG del barri badaloní de la Salut Alta que ven roba i mobles de segona mà i que també fa formació a dones migrades. L'activista destaca que les dones migrants africanes novingudes "arriben amb molts nervis, han d'emprendre de nou i salvar molts obstacles (llengua, cultura, menjar, roba). Intentem aprofitar tot el bagatge de coneixements i habilitats que tenen i conscienciar-les que és molt important que cuidin la seva salut, física i emocional". I apunta que necessiten "referents racials en diferents feines, ja que tenim creences limitants: les dones racialitzades patim violència econòmica masculista, sovint cal el permís del marit per poder treballar i depenen econòmicament de l'home. Si aquestes dones invisibilitzades fan un camí d'empoderament, canvien elles i canvia el seu entorn".

EL PAPA FRANCESC POSA EN VALOR L'HOSPITALITAT

En aquest riu remogut de la integració de la diversitat diversos agents estan aprofitant per pescar en el malestar i el desconcert.

"Sentim molt els nostres polítics als mitjans de comunicació parlant d'un excés de persones que venen, vinculant-ho moltes vegades amb la delinqüència i tot un missatge negatiu que cada vegada va a més. Però la realitat és que aquí hi ha unes necessitats, una migració que és tan antiga com la humanitat, que a determinats llocs del món la situació és cada vegada pitjor i tenen una necessitat de sortir... Això no ho podem aturar. A les nostres mans tenim decidir com fem aquesta acollida", remarca Ureña.

De fet, el recent Pacte europeu de Migració i Asil presenta la posició dels 27 països de la UE en aquesta matèria i ho fa, segons Ureña, "vulnerant drets i amb una mirada poc seriosa. Ens estan venent que hem

CARLES SAGUÉS
**"Cada mes
 afrontem uns 60
 desnonaments.
 Un bon nombre
 són famílies
 d'origen migrant,
 majoritàriament
 se'ns adrecen
 dones carregades
 de criatures i totes
 tenen un informe de
 vulnerabilitat"**

LA PASSIÓ D'ESPARREGUERA 2025

FORMAT TRADICIONAL

matí i tarda
 16, 23 i 30 de març
 6 d'abril

NOU FORMAT

2 h i 30 min
 12, 18, 26 i 27 d'abril
 1 de maig

On la tradició es fa espectacle

WWW.LAPASSIO.NET

YOLANDA AKPOLI
“Les dones racialitzades patim violència econòmica masclista. Si aquestes dones invisibilitzades fan un camí d’empoderament, canvien elles i canvia el seu entorn”

de militaritzar les fronteres, que hem de mirar cap al sud d’Europa, que ens volen envair, el perill del terrorisme... però, en realitat, la gran majoria de la migració no arriba del sud d’Europa, sinó que arriba amb avió des d’altres països. La mobilitat no la pararem, mentre no solucionem que la gent no es vegi obligada a marxar dels seus països d’origen”.

En efecte, el papa Francesc ha estat un dels que ha aixecat la veu davant l’inici d’un programa de deportacions massives als Estats Units en una carta adreçada als bisbes del país on exhorta “tots els fidels de l’Església catòlica, i tots els homes i dones de bona voluntat, a no cedir davant les narratives que discriminen i fan patir innecessàriament els nostres germans migrants i refugiats”.

Obviament, aquesta diversitat també es pot observar a l’Església: “Un bon termòmetre és la missa

dominical: a Barcelona, entre un 30 i un 50 % de la gent que hi va tenen l’origen en altres països. Potser l’Església de Barcelona encara no ha assumit com a pròpia aquesta realitat. Per un costat volem que aquestes persones que venen d’altres cultures s’integrin i que formin part de l’Església, però també volem que l’Església diocesana s’identifiqui amb ells i, com diu el Papa, construïm un nou *nosaltres*. No volem assimilar ningú, volem que l’Església de Barcelona es renovi i també assumeixi totes aquestes persones: no volem que estiguin a la sala d’estar de casa o a l’habitació dels convidats, volem que s’estiguin a la cuina, en el treball diocesà, com qualsevol altre”, argumenta Mn. Joan Cabot, director del Secretariat de Pastoral amb Migrants.

De fet, l’exhortació pastoral *Comunitats acollidores i missioneres. Identitat i marc de la pastoral amb migrants*, que la Conferència Episcopal Espanyola va presentar el maig passat, presenta una proposta decidida en favor d’aquesta integració positiva del fet migratori. “En aquest document es parla del sentit de l’acollida i de la missió de les comunitats des de la diversitat cultural; bones pràctiques; quina visió d’Església i del món hi ha... val molt la pena treballar-lo des de les comunitats cristianes”, proposa Mn. Cabot.

LA IRRENUNCIABLE VOLUNTAT D’INTEGRAR-SE

Són diversos els projectes eclesials i des de la societat civil que faciliten aquests “refugis” per tal que les persones nouvingudes puguin reconstruir-se i fer camí en les societats d’acollida. A Càritas diocesana de Barcelona, per exemple, durant el 2023 van tramitar 822 processos de regularització: “Quan aconseguixes regularitzar una persona, automàticament això afecta el conjunt de la família i el seu entorn, i aquest és el camí principal cap a una igualtat d’oportunitats. Són persones que fa temps que ens coneixem i que t’aprecies, un cop han marxat de Càritas veus que volen treballar i els veus com prosperen, perquè la gent no vol estar depenent d’ajudes. Però hi ha moltes persones en situació administrativa irregular, i això no hauria de ser així: hi ha tot un

L'Hospital de Sant Pere Claver va ser fundat pels jesuïtes als anys 50 al final del Paral·lel. El servei pioner del SAPPPIR opera des del 1994. A la imatge, celebració del 30 aniversari del SAPPPIR.

munt de persones que volen venir i aquí tenim unes necessitats. Per què no lliguem que la gent vingui des dels països d'origen amb una autorització de residència i treball, que no pateixin pel camí, que no morin persones i que no hagin de passar per tot aquest periple de tres anys en situació administrativa irregular?", es pregunta Ureña. L'advocada valora que empreses amb responsabilitat social, la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona "remem conjuntament, no en canvi les oficines d'estrangeria. No podem esperar 5, 6, 7 o 8 mesos que és el que duren els processos de regularització".

El projecte FAR (Formació, Acompanyament, Relació) de la Fundació Salut Alta és un altre exemple d'aquests espais. Sota el format d'una escola informal on cada any unes 80 dones migrades aprenen català i castellà, descobrim un lloc on les ajuden a "empoderar-se, a relacionar-se, a fer vincles, a fer xarxa, a tirar endavant", valora Núria Pané, responsable de l'Àrea Comunitària i de Voluntariat de l'entitat. Al FAR totes les professores són voluntàries i algunes d'elles antigues alumnes que esdevenen "agents de transformació de l'entorn": "Són dones que tenen moltes dificultats, sobretot a nivell socioeconòmic i d'habitatge, i dediquen el poc temps lliure que té una mare de família a venir a la Fundació i ajudar altres dones." La Generalitat de Catalunya va reconèixer el projecte amb el segon premi Voluntariat el desembre passat.

Un altre col·lectiu a vetllar és el dels joves en situació de vulnerabilitat: el programa de mentoria Llankay promogut per Càritas diocesana de Barcelona des del 2020 ofereix orientació laboral a joves de 18 a 25 anys per millorar la seva ocupabilitat. A banda d'abordar les necessitats laborals i formatives, des del programa acompanyen amb 21 mentors que són "com un germà gran" algunes carències socials dels 42 joves que hi han passat. El to d'aquests projectes s'encamina en la línia que proposa Yolanda Akpoli, precisament en un moment en què el discurs de la ultradreta tant penetra en les classes populars: "Com més surt el mot *seguretat*, hem de parlar més de *comunitat*." ■

SAPPPIR, UN DISPENSARI PER GUARIR EL DOL MIGRATORI

Vetllar per la salut mental i la rehumanització dels migrants, aquest és el propòsit principal del Servei d'Atenció Psicopatològica i Psicosocial a Immigrants i Refugiats (SAPPPIR), un dispensari a l'Hospital de Sant Pere Claver, que ha complert 30 anys i on han atès 5.000 persones, un terç de les quals són del Magreb. El psiquiatre Joseba Achotegui, fundador del SAPPPIR, va descriure l'any 2002 la Síndrome d'Ulisses, un quadre d'estrès molt intens que s'origina en persones que es veuen obligades a migrar en situació extrema (soledat forçosa, por, indefensió) i que s'ha incrementat sobretot a partir del moment en què es tanquen les fronteres.

"El dol migratori és un dol diferent d'altres dols. És un dol parcial, perquè no desapareix allò amb què ens relacionem, com quan mor algú (dol total); el país d'origen de l'immigrant segueix allà. Aleshores, el dol és per una separació i aquest dol tendeix a durar tota la vida, perquè sempre l'immigrant té darrere el país, la cultura, la terra, la família...", explica el Dr. Achotegui. Segons la seva experiència la fe i l'espiritualitat poden jugar un factor protector per afrontar aquests dols: "Quan es viu una situació tan extrema, realment la persona necessita confiar en alguna cosa, i en aquest sentit la religió és fonamental. A uns africans que eren a prop de Melilla, vivint en una zona muntanyosa, en una situació molt dura, els van preguntar què és el que necessitaven, i el primer que els van demanar va ser que els portessin la Bíblia o l'Alcorà, que després ja els portarien les mantes."

ELISABET UREÑA

"La mobilitat no la pararem mentre no solucionem que la gent no es vegi obligada a marxar dels seus països d'origen"

JOAN CABOT

"No volem que s'estiguin a la sala d'estar de casa o a l'habitació dels convidats, volem que estiguin a la cuina, en el treball diocesà, com qualsevol altre"

NÚRIA PANÉ

"Són dones que tenen moltes dificultats, sobretot a nivell socioeconòmic i d'habitatge, i dediquen el poc temps lliure que tenen a venir a la Fundació i ajudar altres dones"

V

Àngela Llop

VIDA ECLESIAL

Aquesta setmana
acompanyem els **docents**
de **Religió** catalans en
peregrinació a **Roma**
amb motiu del **Jubileu**,
descobrim l'**Agenda 2025** de
Catalonia Sacra i coneixem
el **missioner laic** al Brasil
Francesc Comelles

La visita al monestir de Sant Sebastià dels Gorgs (bisbat de Sant Feliu de Llobregat), el 27 de setembre, és una de les més de trenta activitats de l'Agenda 2025 de Catalunya Sacra, presentada el 28 de febrer passat a la sala capitular de Montserrat.

El viatge s'ha fet amb motiu de les Jornades anuals de mestres i professors de Religió a Catalunya i Andorra

Docents de Religió dels bisbats amb seu a Catalunya peregrinen a Roma

REDACCIÓ

Ciutat del Vaticà

El cap de setmana de l'1 i 2 de març, 170 docents de Religió dels bisbats amb seu a Catalunya van pelegrinar a Roma amb motiu de les Jornades anuals de mestres i professors de Religió a Catalunya i Andorra. Ni el mal temps ni les complicacions logístiques van impedir que la comitiva, convocada pel Secretariat Interdiocesà d'Ensenyament de la Religió a Catalunya (SIERC) i la Fundació Escola Cristiana de Catalunya (FECC), tingués una gran estada a la ciutat eterna. Durant aquests dos dies, en els quals van estar acompanyats del conseller de Justícia

de la Generalitat de Catalunya, Ramon Espadaler, i el director general d'Afers Religiosos, Ramon Bassas, van visitar les principals basíliques majors de la ciutat i altres monuments d'interès històric, a més de compartir moments de pregària i xerrades formatives, en un ambient d'entesa i comunicació que corrobora la bona sintonia entre el SIERC i la FECC.

UNA EXPERIÈNCIA TRANSFORMADORA

Un dels moments més destacats del viatge, a part del pelegrinatge a la Porta Santa del Jubileu i l'eucaristia a la basílica de Sant Pere del Vaticà, va ser la visita a la basílica de Santa Maria in Trastevere, on els participants van ser rebuts per Mn. Armand Puig, president de l'Agència de la Santa Seu per a l'Avaluació i la Promoció de la Qualitat de les Universitats i Facultats Eclesiàstiques (AVEPRO). Allí es va cantar el *Violai* i posteriorment, al saló d'actes annex al temple, va tenir lloc la ponència del P. Roberth Hernandez, responsable a l'Oficina Universitària del Dicasteri per a la Cultura i l'Educació per a les Universitats Catòliques i de les facultats eclesiàstiques de llengua espanyola i portuguesa de tot el món, a l'entorn del document *La identitat de l'escola catòlica per a una cultura del diàleg*.

La responsable de pastoral educativa de la Fundació Escoles Parroquials de l'arquebisbat de Barcelona,

Anna Vila, va valorar l'experiència com a "transformadora", i va reconèixer que l'ha ajudat a aprofundir en la fe, gràcies als "moments inoblidables amb els companys i companyes docents de Religió". En aquesta mateixa direcció, Alba Company, responsable de pastoral educativa de les escoles de la Fundació Vedruna Catalunya Educació, va destacar "la riquesa personal que suposa el fet de trobar-se amb persones que "des de diferents realitats del món educatiu i la vivència religiosa cristiana acompanyem infants i joves en el seu creixement espiritual". A més, com va reconèixer, "el Vaticà és un referent de vida cristiana, per als catòlics i no catòlics, com a presència en el món del missatge de Jesús".

ALBA COMPANYY

"El Vaticà és un referent de vida cristiana, per als catòlics i no catòlics, com a presència en el món del missatge de Jesús"

RAMON ESPADALER

“El govern té interès en tot allò que passa al Vaticà i vol conèixer-ho de la mà dels catalans que hi treballen”

Fundació Escola Cristiana de Catalunya

Els 170 docents que van participar al pelegrinatge, a la plaça de Sant Pere del Vaticà.

RAMON ESPADALER ES REUNEIX AMB ELS CATALANS DEL VATICÀ

Com va explicar la mateixa Generalitat de Catalunya en un comunicat, Ramon Espadaler va aprofitar el viatge a Roma per reunir-se amb una desena de catalans que tenen responsabilitats en l'entorn vaticà: “Hem organitzat un sopar per tenir un intercanvi d'impressions amb aquests catalans i perquè el govern de la Generalitat té interès en tot allò que passa al Vaticà i particularment a conèixer-ho de la mà dels catalans que hi treballen”, va manifestar el conseller.

Entre els assistents a la reunió, en la qual també va participar Ramon Bassas, hi havia Jordi Bertomeu, oficial del Dicasteri per a la Doctrina de

la Fe; el mateix Armand Puig; Valentí Miserachs, exdegà del Pontifici Institut de Música Sacra entre el 1985 i el 2012; Daniel Arasa, degà de la Facultat de Comunicació de la Universitat de la Santa Croce de Roma; Joaquim Erra, conseller general de l'Orde Hospitalari Sant Joan de Déu; Marc Carroggio, director de Comunicació de l'Opus Dei, i Agustí Borrell, vicari general de l'Orde del Carmel Descalç.

Espadaler va demanar als assistents que mantinguin un vincle durador que serveixi al Govern per tenir una mirada catalana del que passa al Vaticà, alhora que va oferir la col·laboració de la Direcció General d'Afers Religiosos als assistents per a les seves necessitats. ■

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Feministes i cristianes

Un cop més aquest 8 de març dones d'arreu del món hem continuat sortint als carrers perquè la societat sigui una mica més igualitària. Perquè les violacions i assassinats de dones no siguin una arma de guerra, perquè les cures no caiguin exclusivament en mans femenines, perquè els lideratges polítics no estiguin exclusivament en mans masculines.

Les dones cristianes, per cinquè any consecutiu, han sortit a manifestar amb un acte i una pregària, el desig d'una Església d'iguals, a l'estil de Jesús de Natzaret. Sota el lema “Catòliques i feministes per una Església en igualtat”, la Revuelta de Mujeres en la Iglesia – Alcem la Veu va convocar concentracions els dimegnes 2 i 9 de març davant de més de 30 catedrals de l'Estat espanyol.

Hem vist avenços importants amb el papa de Francesc. La seva decisió que les dones tinguin un protagonisme més gran a l'Església s'ha notat. Amb tot, encara falta molt per aconseguir la igualtat plena. Per exemple, als llocs de responsabilitat en els quals s'han nomenat dones, sempre s'ha nomenat també un home acompanyant-la. I pel que fa al diaconat i al sacerdoci, seguim preguntant-nos per què una dona no? Un anacronisme, imprès per moltes dones, i també per homes, que rebutgen l'estancament de l'Església. L'organització internacional WOC (Women Ordination Conference) promou una Vaga de dones per a la Quaresma 2025. Proposen que les dones facin veure mitjançant la seva absència, l'espai important que ocupen a l'Església. Seria una gran notícia que aquestes concentracions deixessin de tenir lloc perquè, tant de bo, “la igualtat es faci costum en l'Església”.

TERESA CASILLAS

Neuroquímica i educadora

La presentació de l'Agenda va tenir lloc a la Sala Capitular de Montserrat

Catalonia Sacra dedica la programació 2025 als monestirs

Comunicació Montserrat

El bisbe de Lleida, Salvador Giménez, va concloure la presentació de l'Agenda 2025.

CARME MUNTÉ MARGALEF
Montserrat

La sala capitular del monestir de Montserrat, espai central de la vida de la comunitat benedictina, es va obrir als assistents a la presentació de l'Agenda 2025 de Catalonia Sacra, el divendres 28 de febrer, que van rebre la benvinguda pel pare abat Manel Gasch: "La Sala

Capitular acull pocs actes externs, però pel que representa Catalonia Sacra per a l'Església de Catalunya havíem d'acollir-vos en aquest cor de la vida monàstica."

Una programació, l'Agenda 2025 de Catalonia Sacra, que, precisament amb motiu de la celebració del Mil·lenari de Montserrat, està especialment dedicada als monestirs, per això oferirà fins a onze visites a monestirs emblemàtics d'arreu de les diòcesis. De fet, l'agenda va arrencar l'endemà mateix de la presentació, el dissabte

1 de març, amb una visita guiada al santuari de Santa Maria de Bell-lloc de Santa Coloma de Queralt (arquebisbat de Tarragona) i amb l'exposició *Montserrat, mil anys d'art i d'història*, que es pot visitar al Museu de Montserrat i que està comissariada per Marc Sureda, doctor en Història per la Universitat de Girona i conservador al Museu Episcopal de Vic d'ençà del 2008.

Com ell mateix va explicar en la presentació, l'eix argumental de l'exposició parteix del llibre del pare Josep

de Calassanç Laplana, *Montserrat. Art i història*, i incorpora obres que habitualment no es poden veure perquè formen part de la clausura. Precisament, dues talles de fusta que normalment són a la sala capitular ara donen la benvinguda als assistents a l'exposició. Són les imatges de dues figures clau en la història de Montserrat: sant Benet i l'abat Oliba, fundador del cenobi benedictí.

MÉS DE 30 ACTIVITATS ARREU DE LES DIÒCESIS CATALANES

En total l'Agenda 2025 de Catalunya Sacra ofereix més de trenta activitats arreu de les diòcesis catalanes i que inclouen visites guiades tant al patrimoni material com a l'immaterial, amb la processó del Desclavament de la Granadella, les Caramelles de Rubí o la Fira de Santa Úrsula de Valls com a exemple de la vivència cristiana i cultural a través del calendari litúrgic.

Com a novetat, “un acte que ho petarà”, com va expressar amb humor el responsable de l'Agenda 2025, Damià Amorós, és el Pregó de Setmana Santa, una dissertació narrativa del poeta mallorquí Blai Bonet sobre la Setmana Santa i una relectura dels fets narrats en l'Evangeli. La lectura anirà a càrrec de l'actor i escriptor mallorquí Toni Gomila. Se'n faran dues sessions: el 15 d'abril a la cripta de la Sagrada Família i el 16 a l'església de Sant Antoni de Vilanova. “I que suposa la primera col·laboració estable amb Mallorca Sacra”, va remarcar Amorós.

Una altra novetat en l'Agenda 2025 serà la possibilitat de visitar els Arxius de l'Església, que obriran les seves portes amb motiu del Congrés Internacional d'Arxius a Barcelona, l'octubre vinent. “Aquesta és la tretzena temporada de l'Agenda de Catalunya Sacra i, tot i així, encara hi ha llocs que no hem visitat mai”, va destacar Dani Font, coordinador de Catalunya Sacra.

Font va recordar les paraules que va pronunciar el cardenal José Tolentino de Mendonça, prefecte del Dicasteri per a la Cultura i l'Educació del Vaticà, en la presentació de l'agenda de l'any passat. Tolentino va alertar que “la transmissió cultural està en risc”. D'aquí que Dani Font hagi remarcat la voluntat de Catalunya Sacra de “fer rellevant el patrimoni en la configuració personal de les noves generacions”. Un patrimoni que Catalunya Sacra (que pren el nom de Dertosa Sacra en el cas del bisbat de Tortosa i d'Urgellia Sacra en el cas d'Urgell) té la missió de custodiar, protegir i donar a conèixer. Un patrimoni que afaïçona i configura el nostre país.

I així com l'acte de presentació va començar amb unes paraules de benvinguda del pare abat Manel Gasch, el responsable de la conclusió va ser el bisbe de Lleida, Salvador Giménez, que amb la presentació de l'Agenda 2025 finalitzava la seva tasca durant tres anys com a president del Secretariat Interdiocesà de Custòdia i Promoció de l'Art Sagrat i, per tant, de Catalunya Sacra. El responsable d'aquest àmbit pastoral passa a ser el bisbe de Girona, fra Octavi Vilà. “Catalunya Sacra —va concloure el bisbe Giménez— té la intenció clara de comunicar a la societat el nostre patrimoni, creat per la comunitat cristiana i que acumula segles d'història.” ■

DANI FONT

“Volem fer rellevant
el patrimoni en
la configuració
personal de les noves
generacions”

CATALONIA SACRA
AGENDA 2025

Coneixem Francesc Comelles, missioner català laic al Brasil des de fa 23 anys

Presència solidària de l'Església entre els pobles indígenes

Mans Unides

Francesc Comelles va ser a Barcelona recentment.

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA
Barcelona

La campanya de Mans Unides per a aquest any té com a lema "Compartir és la nostra major riquesa". I algú que ho té molt clar és Francesc Comelles. Aquest català va arribar al Brasil el 2002. Estava estudiant Enginyeria Tècnica Agrícola i va sortir la possibilitat de fer un projecte de cooperació al Brasil. Aquella experiència li va canviar la vida i el que havia de ser una estada de tres mesos es va prolongar anys. Com ell mateix ens explica, "van ser uns mesos que em van marcar molt. Vaig passar d'estudiar fórmules de químics, transgènics... a canviar aquestes tècniques per les

de les dones indígenes que cantaven a les plantes, que els parlaven...".

Va decidir que aquell era el seu lloc, va formar una família i es va dedicar als pobles indígenes. El 2014 "vaig conèixer el Consell Indigenista Missioner, el CIMI, i el que era un compromís personal es va tornar un compromís col·lectiu i una manera més efectiva de col·laborar. Som una xarxa i una presència de l'Església".

El CIMI és un organisme de la Conferència Nacional dels Bisbes del Brasil amb 52 anys d'història. Es va crear en plena dictadura militar, una dictadura que projectava una societat sense indígenes i que demanava a l'Església que sortís dels territoris indígenes. "Un sector de sacerdots de l'Església brasilera, entre els quals hi havia Pere Casaldàliga, va dir que s'hi quedaria per ajudar a fer justícia", recorda Francesc, "són 50 anys de caminar del CIMI com a presència solidària de l'Església que teixeix relacions de proximitat".

Des del 2014 fins al 2021, aquest missioner català es va integrar a l'equip de base al municipi de Barcelos, amb el poble tucà, entre d'altres. El 2021 va anar a Manaus per formar part de la coordinació regional. I des de l'any passat compagina la coordinació amb l'equip de base al territori del poble mura i maragua.

DEFENSA DE LA TERRA

"La qüestió de la terra és un punt neuràlgic del capitalisme, del neoliberalisme", reflexiona Francesc Comelles. "Els pobles indígenes sempre els trobem en aquest procés violent d'amenaques, de morts. Qui està amb ells també ho viu, però realment la força i la protecció que ens dona l'Església és el que ens dona garanties perquè tot el que fem per la justícia ho fem en un escenari de violència, d'amenaques a tothom."

La regió nord és la que té més presència indígena. Amb Mans Unides treballen a la terra indígena a la Vall del Javerí, “una regió prioritària per a nosaltres. És una terra molt gran, reconeguda, però que no està protegida”, descriu Comelles, “i a banda de les comunitats a les quals acompanyem, aquesta terra és on hi ha més pobles lliures, els que fugen del contacte no perquè no coneguin el blanc, sinó perquè el coneixen massa bé”.

La regió de Tefé és una zona de molt contacte on els indígenes vesteixen com “els no indígenes, parlen portuguès, perquè és una regió on fa 300 anys que són forçats a treballar per als europeus”, sosté el missioner català. Aquesta regió, a la qual també acompanyen, “són terres que no estan reconegudes”.

Prop de Manaus donen suport al poble mura, “que ja és un poble que tenia un territori que li garantia poder viure sense haver d’agenollar-se davant de ningú”. Però “quan el govern els reconeix la terra, els dona petits territoris enmig de les *fazendas*, i acaben treballant per a elles i deixen de ser indígenes”. Aquesta fragmentació de la terra afavoreix que una empresa minera canadenc vulgui explotar sota les aldees “i el poble està dividit perquè no té condicions per tenir autonomia”.

Com indica Comelles, “mirem de no ser una actuació puntual, sinó ser una presència constant. Amb els mura fa més de 30 anys que caminem amb ells. 30 anys enrere ni coneixien els seus drets. Quan els els mostrem, comencen a dir: ‘Lluitem-hi, organitzem-nos’”.

El repte més gran per als indígenes és el territori, “un territori reconegut i protegit que els permeti la vida”, reconeix Francesc Comelles. “Per als pobles indígenes, l’alimentació no és un supermercat; el treball no és un contracte... tot això està vinculat al territori. La selva és el jardí que ells conreen, cuiden, i quan el poden fer servir, garanteix l’autonomia”.

Per això, l’Església afronta el desafiament d’escoltar aquests pobles i fer una denúncia més sistemàtica. “No és només donar condicions als que són al territori, sinó que intentem donar-los cames perquè arribin fins a Brasília i explicar la seva problemàtica. Volem facilitar que ells siguin els protagonistes i no parlar per ells.”

GOVERN DE LULA

El país està sota el govern de Lula i hi ha “una diferència molt gran del que deia el president anterior, Bolsonaro, d’extrema dreta: no reconeixia ni un centímetre de la terra dels pobles indígenes. Tot el seu entorn atacava la diversitat cultural, els drets i els territoris indígenes”, reflexiona Francesc Comelles.

Tots els pobles indígenes, en un 90%, van votar Lula, que va guanyar per un marge petit. Amb tot, Comelles considera que “sempre ha estat un desafiament aquest diàleg amb la dreta o amb l’esquerra. Qualsevol d’elles acaba tenint una concepció materialista d’explotar la terra. Ara tenim un govern ampli on Lula és la

cara visible. Dins del mateix govern hi ha moltes maneres d’entendre els pobles indígenes, els territoris i el progrés. Tenim un executiu que vol fer més coses, però tenim un congrés que encara és bolsonarista”.

Com a èxits, Comelles subratlla que “Lula ha reconegut alguns territoris, però ens agradaria que en reconegués més. També ha creat el Ministeri dels Pobles Indígenes, col·locant-hi una dona indígena al capdavant i s’han reconstituït tots els òrgans de participació ciutadana que Bolsonaro va tancar. El govern Lula ha cridat més de 8.000 indígenes que han entrat al govern i això és una cosa nova al Brasil, ple de reptes”.

És cert que el govern està més obert als pobles indígenes, però “s’hauria de

La primera immobiliària amb valors cristians de Catalunya

PROMOCIÓ

Vengui el seu immoble amb nosaltres i li regalem l'IBI de tot l'any, el certificat energètic i la cèdula d'habitabilitat.

- **Compra i venda d'immobles (cases, pisos, locals)**
- **Administració de finques**
- **Lloguer de cases i pisos (estem especialitzats en lloguer per temporada)**
- **Compren edificis (no importa l'estat en què estiguin)**

936 170 916
616 854 891
696 620 072

joan@hkinvest.es
marian@hkinvest.es

<https://hkinvest.es/>

Carrer d'Europa 8, Barcelona
(darrere d'El Corte Inglés - María Cristina)

l'Assemblea de l'Organització Indígenes de la Resistència Mura d'Autazes.

FRANCESC COMELLES

“Els pobles indígenes mostren la força de la vida i la importància de la natura i d'allò sagrat”

posicionar més fort i això és el que, com a societat civil, intentem: donar més força al president”, diu Comelles.

COMPARTIR, UNA RIQUESA

“Els pobles indígenes ens poden ensenyar que ‘Compartir és la nostra major riquesa’, com diu el lema de Mans Unides”, explica Francesc, “davant l'augment de l'individualisme, ells ens demostren que la vida, sense relació, no té sentit. Som éssers relacionals i és en aquesta relació que ens fem, que som. Els pobles indígenes ho comparteixen tot, tenen altres lògiques”.

En aquests anys vivint amb els pobles indígenes, Francesc Comelles és testimoni d'aquest compartir: penes, alegries, territori, espiritualitat... la seva manera de relacionar-se amb tota criatura, amb la terra. “Ens aporten un missatge de resistència, de construcció, d'existència... si tenim coses, però no les compartim, aquesta actitud ens porta a un món buit, al consum i no a la relació”.

I conclou: “Ens trobem en un escenari inestable de democràcies, de cops d'Estat i de forces econòmiques on els pobles indígenes mostren la força de la vida i la importància de la natura i d'allò sagrat.” ■

SOLSONA

Jornada de les Càritas de la zona Llobregat

El dia 25 de febrer les Càritas parroquials de la zona Llobregat es van reunir a Puig-reig per tractar l'acollida de les persones nouvingudes. Fina Farrés, presidenta de Càritas parroquial de Manresa, va explicar com fer una bona acollida a les persones que arriben procedents d'altres països, les problemàtiques que es troben i les gestions que han de fer. Després, dues noies van explicar la seva experiència migratòria.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

El treball com a font de vocació i servei

El bisbe Xabier Gómez ha participat en la inauguració de l'exposició *Rostres i reptes del món obrer* que fins al 14 de març es pot visitar al Seminari Conciliar de Barcelona. Es tracta d'una mostra impulsada des del Departament del Treball de la Conferència Episcopal Espanyola en què s'anàlitz, a través de diferents plafons, les realitats del món del treball com ara què representa la precarietat o el treball decent, entre altres.

VIC

La Delegació de Catequesi, present als actes del Jubileu

El delegat de Catequesi del bisbat de Vic, Mn. Juan Antoni Castillo, va assistir a les Jornades Nacionals de Delegats de Catequesi i Catecumenat organitzades per la Conferència Episcopal Espanyola, que enguany van tenir lloc els dies 11, 12 i 13 de febrer a Roma per ser Any Jubilar. L'acte més destacat va ser l'audiència del dimecres amb el Sant Pare, l'última abans del seu ingrés hospitalari.

TORTOSA

Tortosa se suma a la campanya anual de Mans Unides

El 3 de febrer la delegació diocesana de Mans Unides va presentar la nova campanya. Amb el lema "Compartir és la nostra major riquesa", es vol fer una crida a reflexionar sobre el veritable sentit del progrés i la prosperitat. L'acte va comptar amb la sòcia local Any Laura Díaz Ugalde. Aquesta jove sociòloga nascuda a Cuba treballa com a coordinadora dels projectes educatius i socials dels Centres Loiola al seu país.

LLEIDA

Formació de ministres extraordinaris de la Comunió

La Casa de l'Església va acollir l'1 de març una trobada de formació per a ministres extraordinaris de la Comunió, que va reunir més d'un centenar de participants. L'acte, marcat per la pregària, la reflexió i la pràctica, va servir per renovar les autoritzacions atorgades pel bisbe Salvador, després de quatre anys des de l'última emissió.

TERRASSA

El bisbe Salvador ha admès dos candidats al diaconat

El divendres 28 febrer al vespre a la catedral el bisbe Salvador va admetre a ordes Robert Tévar i Lluís Laliga, candidats al diaconat permanent que col·laboren al Sant Esperit de Terrassa i Sant Pere de Rubí, respectivament. Van estar acompanyats per les seves famílies, els rectors i preveres amics, altres candidats i diaques.

TARRAGONA

Exalta de la joventut a Falset

La Delegació diocesana per a la Joventut va organitzar, el 21 de febrer, el primer Exalta d'aquest Any Jubilar. Aquesta estona d'adoració eucarística amb cants de lloança va tenir lloc a l'església parroquial de Santa Maria de Falset i va comptar amb la participació dels grups de música diocesans Canta la Teva Fe i Praiselord Group Music. La vetlla de pregària, que va aplegar un centenar de persones, va girar entorn de santa Càndia, una jove màrtir romana les relíquies de la qual es veneren a la parròquia de Falset.

GIRONA

Fra Octavi reflexiona sobre el silenci al Sant Sepulcre de Palera

Una norantena de persones van participar, a mitjans de febrer, en el primer "Pelegrinatge endins" de l'any al Sant Sepulcre de Palera (la Garrotxa). Sota el títol *Del silenci al servei*, la sessió va anar a càrrec del bisbe, fra Octavi Vilà. En la seva exposició, va remarcar que "el silenci és una eina fonamental per apropar-nos a Déu".

URGELL

Exercicis dels preveres i diaques a la Casa d'Espiritualitat del Sant Crist

L'arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, juntament amb vint preveres i dos diaques d'Urgell, van assistir a la tanda d'exercicis espirituals per als preveres i diaques d'Urgell, que van tenir lloc dels dies 24 al 28 de febrer, a la Casa d'Espiritualitat del Sant Crist de Balaguer. Mons. Sergi Gordo, bisbe de Tortosa i secretari de la CET, va predicar els exercicis, on també van assistir dos preveres d'altres diòcesis catalanes.

PREVENIR LES CAIGUDES EN LA GENT GRAN: SEGURETAT I QUALITAT DE VIDA

ELENA ARAN,

**fisioterapeuta i
controler de teràpies**
del Grup Bastón de Oro

Un dels principals riscos a la tercera edat són les caigudes. A més de provocar fractures òssies, patir una caiguda pot tenir un impacte negatiu, que va des de la por de tornar a caminar a la immobilitat. Per ajudar a evitar accidents i garantir un envelliment actiu i segur, el mes de febrer passat el programa *El Matí a Ràdio Estel* va entrevistar Elena Aran, fisioterapeuta i controler de teràpies de la residència per a gent gran Los Tilos (c/ Sardenya, 480, de Barcelona, tel . 934 507 000, www.bastondeoro.com), que va explicar com treballen per prevenir les caigudes a la tercera edat.

Quins són els principals factors de risc que provoquen caigudes en la gent gran?

Hi ha dos factors principals: els intrínsecs i els extrínsecs. Els primers són aquells propis de l'envelliment, com els trastorns de l'equilibri, la disminució de l'agudes visual o auditiva, que fan que la persona s'aïlli, o altres tipus de malalties com el Parkinson o els ictus, que per desgràcia són molt habituals. Els extrínsecs, en canvi, són els factors ambientals, com la falta d'adaptació de la llar, el mobiliari inadequat, la il·luminació deficient o l'ús d'un calçat inapropiat, entre d'altres.

Per què és tan important la prevenció de les caigudes en la gent gran?

Les caigudes són un problema greu perquè poden provocar fractures de maluc o d'extremitats superiors, però sobretot perquè després deriven en un procés de por per part del pacient. Aquest cercle viciós fa que la persona, després de la caiguda es bellugui menys, perdi força muscular i, conseqüentment, augmenti el risc de noves caigudes. Per això, és essencial actuar ràpidament just després de la rehabilitació i prendre mesures preventives per trencar aquesta dinàmica. Hi ha molts casos on després

Elena Aran, fisioterapeuta i controler de teràpies de la residència per a gent gran Los Tilos.

d'una caiguda, prefereixen venir a la nostra residència perquè aquí no tenim cap barrera arquitectònica, i és un lloc ideal per fer la rehabilitació i per perdre la por.

Quines mesures es poden prendre per reduir els riscos de caiguda?

Primer de tot, cal fer una bona valoració del cas de cada persona, per detectar quins factors de risc tenim, tant intrínsecs com extrínsecs. A Los Tilos, per exemple, treballem la prevenció a través de programes de reforç físic, acompanyament terapèutic i assessorament tant a la persona com a la família, que també té un paper molt important a l'hora d'ajudar a prevenir accidents. Per a la gent que estigui a casa, sempre podem demanar que vingui un fisioterapeuta a domicili, un professional que ens ajudi a mantenir-nos actiu físicament. D'altra banda, per evitar els riscos extrínsecs, és fonamental eliminar els obstacles que hi pugui haver a la llar, millorar la il·luminació, adaptar els banys amb barres de suport, utilitzar un calçat adequat i, si

cal, comptar amb l'assessorament de professionals. En aquest sentit, arreu del territori català hi ha els centres d'autonomia personal, que porten el nom de Sirius, que de manera gratuïta t'assessoren de manera personalitzada per ajudar-te a adaptar la teva llar perquè sigui més segura. Si no detectem els factors de risc que tenim i hi posem remei, tenim el perill de patir un altre accident.

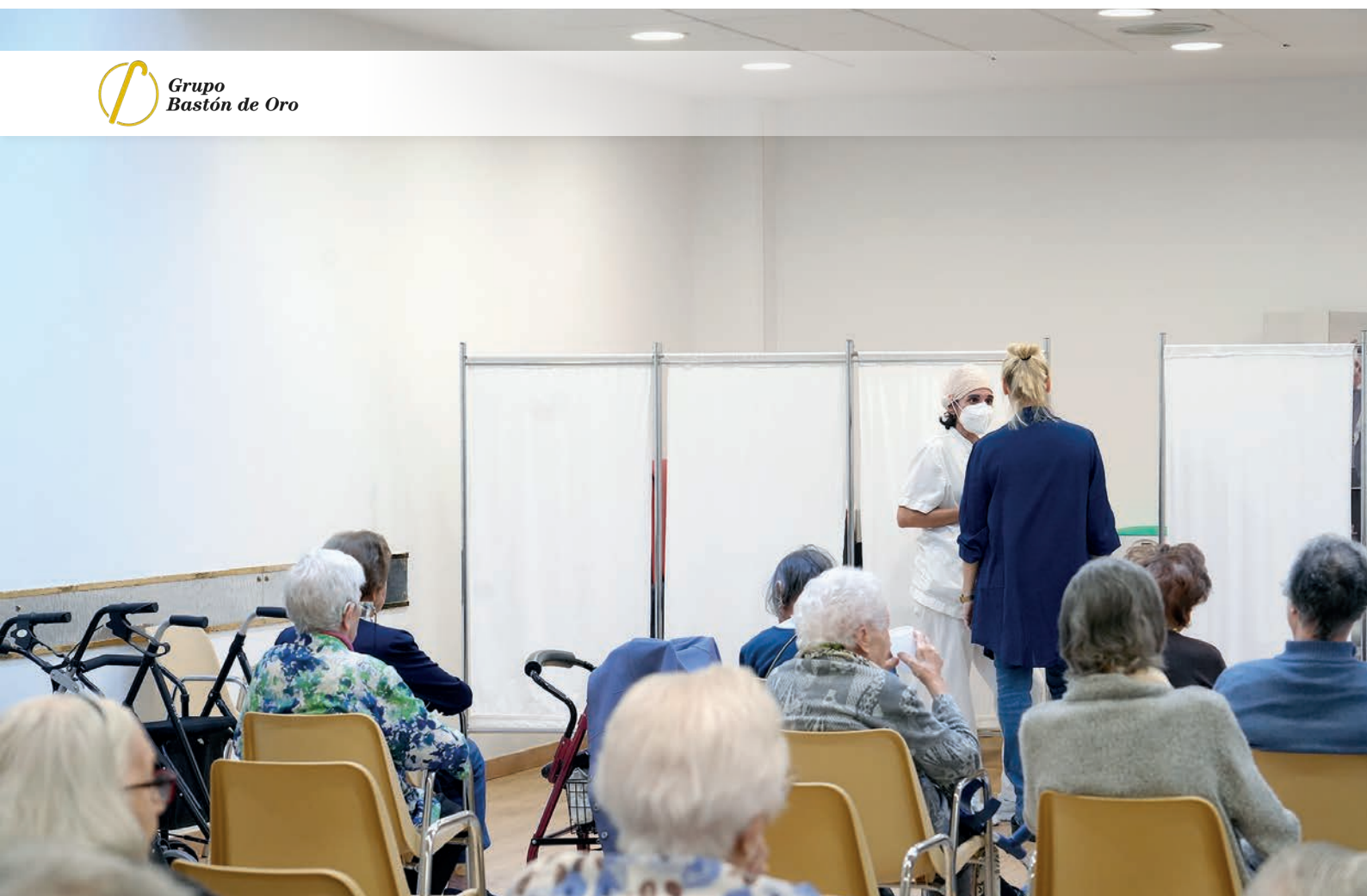
Com s'ha de gestionar el procés de tornada a casa, després d'una caiguda?

Tot depèn de si la persona ve del nostre centre, perquè llavors ja té unes pautes apreses, i ha fet un reforç físic. A Los Tilos també els acompanyem en aquest impàs per tornar a casa, en comunicació amb la família, perquè ens expliquin quines barreres arquitectòniques poden tenir i així els assessorem. Hi ha d'haver una bona comunicació amb la família o el cuidador, perquè vegin el motiu pel qual s'ha produït aquella caiguda. Encara hi ha molta gent que després d'un període de rehabilitació, es

troben que han de tornar a casa i la seva llar no està adaptada a la seva nova situació. Molts no saben què és el que han d'adaptar a casa seva, i és un aspecte molt important a tenir en compte, perquè si no, pateixen per no tornar a caure. Hi ha molts aspectes a considerar, cal mirar la casa punt per punt, principalment a la cuina i al lavabo, on hi ha elements bàsics com el plat de dutxa, que sempre ha de ser arran de terra, sense desnivell, amb un terra que ha de ser antilliscant.

A l'hora de prevenir riscos, el calçat també és important

Totalment. El calçat és important també, jo recomano que el vagin canviant sovint, i que sigui d'un material flexible, transpirable, i ben subjecte. A més, s'ha de revisar perquè a vegades hi ha costures que fan mal. La costura no hauria de ser prominent, perquè els peus de la gent gran són molt delicats. A més, les puntes de les sabates han de ser rodones i altes, perquè no causin cap dolor, ja que si la sabata et fa mal després camines malament. ■

A la residència de Los Tilos es treballa la prevenció de caigudes a través de programes de reforç físic.

El veler Bel Espoir va partir del port de Barcelona, camí de Tetuan, en la primera etapa d'una travessia amb Marsella com a destí final

UNA ESCOLA PER LA PAU NAVEGANT PEL MEDITERRANI

CARME MUNTÉ MARGALEF

Fotos: Agustí Codinach

**JOAN JOSEP
OMELLA**
“El Bel Espoir
és com una llavor
d'esperança llençada
al mar”

El dilluns 3 de març, a dos quarts de cinc de la tarda, el veler Bel Espoir (“Bella Esperança”) va salpar del port de Barcelona amb una tripulació formada per 25 joves de diverses nacionalitats, cultures i religions, però amb l'objectiu compartit de convertir-se en una nau escola per la pau recurrent el Mediterrani. “El Mediterrani no pot continuar sent un cementiri, ha de ser una escola de vida i de pau”, destacava mossèn Alexis Leproux, vicari episcopal de Marsella, encarregat de les relacions amb el Mediterrani i impulsor d'aquesta iniciativa que pren el nom de *Med 25 Le Bel Espoir*.

L'arxidiòcesi de Marsella és l'organitzadora d'aquesta travessia en què participaran un total de 200 joves d'entre 20 i 35 anys i que durant vuit mesos recorrerà les cinc ribes del Mediterrani en un trajecte organitzat en vuit etapes —cada etapa dura quinze dies i hi participen 25 joves— i

amb destí final a Marsella, el 26 d'octubre. S'emmarca en l'esperit de les Trobades del Mediterrani de Bari (2020), Florència (2022), Marsella (2023) i Tirana (2024).

Hores abans que el galiot de tres pals posés rumb cap a la primera destinació, Tetuan, els arquebisbes de Barcelona i de Marsella van presidir l'acte oficial de sortida al Moll de la Fusta, acompanyats per les autoritats públiques, que en tot moment van donar suport a la iniciativa. De fet, el president Salvador Illa havia rebut els tripulants el dia abans al Palau de la Generalitat. I en l'acte del Port de Barcelona hi van assistir el conseller de Justícia, Ramon Espadaler, el director general d'Afers Religiosos, Ramon Bassas; el regidor de Seguretat de l'Ajuntament de Barcelona, Albert Batlle, i el president del Port de Barcelona, José Alberto Carbonell.

“Aquesta iniciativa és una manera de respondre a la demanda del papa

Tripulants i autoritats davant del veler, el 3 de març, unes hores abans de salpar.

Francesc i de seguir el seu exemple”, va valorar el cardinal Jean-Marc Aveline, arquebisbe de Marsella. “No podem oblidar que darrere de tota migració hi ha una pèrdua, i que el més important avui és mantenir el cor obert a la pèrdua dels altres.” Aveline va definir el projecte *Med 25 Le Bel Espoir* com “un gest profètic d’esperança” i una “experiència d’amistat i de fraternitat, i d’aliança entre els pobles per evitar la guerra”.

De la seva banda, el cardinal Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona, va destacar que “els joves volen construir un món millor, una civilització de pau i d’amor”, i que “el Bel Espoir és com una llavor d’esperança llençada al mar”. “Que aquesta esperança ens doni la joia que el món anirà pel bon camí”, va reblar Omella.

PROTAGONISTES: ELS JOVES

En aquesta primera etapa Barcelona-Tetuan hi van joves del Líban,

de Croàcia, de Turquia... també de Catalunya, com en Job, de 23 anys i molt implicat en el teixit associatiu del seu poble de Casserres (Berguedà). “Aquest projecte em permetrà un intercanvi amb joves de llocs i cultures molt diferents, per compartir i nodrir-nos mútuament”, ens comentava poques hores abans que el veler salpés del port.

Una altra catalana molt implicada en el projecte és l’Aurora. Primer, perquè com a membre del Secretariat de Pastoral de Joventut de l’arquebisbat de Barcelona va participar en tot l’aspecte organitzatiu, i, en segon lloc, perquè serà tripulant del Bel Espoir en la cinquena etapa del galiot, la que farà la ruta Istanbul-Atenes.

“És molt maco veure com persones de països diferents, davant de temes rellevants com la pau, pensem de manera similar i compartim idees que ens enriqueixen”, ens deia l’Aurora, que és traductora i intèrpret de professió. “Durant quinze dies, els

joves aturen la seva activitat per embarcar-se en un projecte a favor de la vida i la pau.”

I afegia que “conèixer de primera mà joves de països en guerra et canvia la perspectiva, perquè, d’una banda, humanitza un fet que abans només era un relat a través dels mitjans de comunicació, i, de l’altra, et permet veure que en un país en guerra els problemes són més grans que els

MED 25 LE BEL ESPOIR

nostres però que les pors i les incerteses són comunes”.

Països en conflicte com el Líban, d'on és originària la Beth, estudiant de Dret, membre activa de la Pastoral Universitària i de Living Peace International: “Es tracta de construir ponts en comptes de destruir-los, per això soc aquí”, ens explicava. “És un tema molt emocional, especialment al Pròxim Orient, i encara més en els últims anys al Líban. És difícil pensar i somiar amb la pau quan veus com de complicat ha estat per a nosaltres darrerament. Però estem plens d'esperança que les coses milloraran.”

Els joves tripulants fan tasques de marineria, neteja i cuina, però també tenen espais de formació i reflexió. Cada dia treballen en un tema concret i elaboren un capítol del Llibre Blanc del projecte. Quan arriben a cada ciutat, la formació continua amb trobades i testimonis locals.

Aquest va ser el cas de Barcelona, que el cap de setmana de l'1-2 de març, va acollir un seguit d'actes. Així, el bisbe de Sant Feliu de Llobregat, fra Xabier Gómez, va parlar de *Diàleg entre cultures* en el simposi MED25, al Museu Diocesà de Barcelona, mentre que l'arquebisbe de Marsella va presidir la missa internacional de la basílica de la Sagrada Família. “Viure en l'esperança significa mirar el món, malgrat totes les tempestes de la vida, a la llum de la promesa que el Senyor ens ha fet”, va remarcar el cardenal Jean-Marc Aveline. ■

JEAN-MARC AVELINE
 “Viure en l'esperança
 significa mirar el
 món, malgrat totes
 les tempestes de la
 vida, a la llum de
 la promesa que el
 Senyor ens ha fet”

El cardenal Jean-Marc Aveline, arquebisbe de Marsella, va presidir la missa internacional de la basílica de la Sagrada Família el diumenge 2 de març.

LUCIA MONTOBBIO
CAMPA
Periodista

Malgrat la crueltat que sovint mostren les notícies, ens queda la responsabilitat de mantenir viva la humanitat

Valentia per defensar la bondat

Recentment vaig veure la pel·lícula *Ales blanques*, ja disponible a plataformes digitals. Aquesta producció, dirigida per Marc Forster i basada en la novel·la gràfica de R. J. Palacio, ens endinsa en una història commovedora que posa en evidència que, fins i tot en temps difícils, hi ha persones bondadoses. El film està pensat per ser vist per un públic adolescent, però la narració de Forster és capaç de fer reflexionar tothom sobre els dilemes morals que afrontem cada dia.

L'univers de R. J. Palacio és conegut pel seu best-seller *Wonder*, on es denunciava la injustícia de l'abús de poder dels forts sobre els més febles, i es reivindicava la diferència com una virtut. *Ales blanques* continua aquesta línia temàtica i connecta amb la història de *Wonder*, oferint-nos una altra lliçó sobre l'empatia i la humanitat.

Julian Albans ha estat expulsat del seu institut per assetjar August Pullman (història que s'explica a *Wonder*). Aquest nou començament es presenta com una oportunitat per al jove. Per enfrontar-se als seus actes passats i prendre decisions diferents. En tornar a casa, Julian es troba amb la seva àvia, qui li explica la seva prò-

pia experiència durant la França ocupada pels nazis el 1942.

A través del relat de l'àvia, coneixem la història de Sara Blum, una jove jueva que s'amaga al graner d'un company de classe. Un amic a qui tothom menyspreava perquè era coix. Aquest noi ho arrisca tot i decideix salvar la vida de la Sara. L'amistat entre ells dos esdevé llum. Fil d'esperança enmig de la foscor de la guerra, recordant que, fins i tot en els moments més difícils, podem mostrar valentia i triar el bé.

Aquesta reflexió és aplicable als nostres dies. Continuen existint injustícies socials i polítiques. O com millor diu el papa Francesc, "estem vivint una guerra mundial a trossets, fragmentada". Malgrat la crueltat que sovint mostren les notícies, ens queda la responsabilitat de mantenir viva la humanitat. Com diu l'àvia d'en Julien al film, "*vive l'humanité*".

La poesia que llegeixo el 20 de gener de 2025, *Spectra*, de David Jou, ressona amb la mateixa força: "I nosaltres què farem? Aplaudirem el despotisme (...) o sabrem proposar, contra tant de desencís, esperances i projectes de pacífic humanisme?" Triarem la bondat, fins i tot quan sigui difícil i arriscat? ■

Comprendre la Bona Nova de la paràbola del sembrador vol dir deixar que el Senyor prengui el timó de la vida de les persones

Sembradors d'esperança

**JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL**

Arquebisbe metropolità
de Tarragona i primat

Benvolguts i benvolgudes, a la paràbola del sembrador (Mt 13,1-23) no s'especifica quina és la terra bona, ni les seves peculiaritats pròpies. Tan sols en l'explicació de la paràbola s'indica que la terra bona són els qui "comprenen" el missatge (cf. 13,23). És aleshores quan poden donar fruit amb proporcions diverses. A més, en l'exposició del perquè de les paràboles que hom troba en el mateix passatge (13,10-17), hom acaba adonant-se que el Sembrador és el mateix Senyor Jesús.

Ara bé, perquè avui pugui "comprendre's" el missatge, el Sembrador

es val de tots els cristians, que hem d'esdevenir "deixebles missioners", com afirma el papa Francesc. I, dins d'ells, es val especialment d'aquells ministres ordenats que el representen sacramentalment en la comunitat. Aquest és el sentit del Dia del Seminari que celebrem avui. Necessitem pregar per aquest ministeri d'esperança per tal que molts siguin "terra bona" que pugui donar bon fruit. Comprendre la Bona Nova de la paràbola del sembrador vol dir deixar que el Senyor prengui el timó de la vida de les persones, que es faci present en el seu treball, que sigui estímul i esperança en les dificultats i que el mal no triomfi en els seus cors. Per això necessitem "Sembradors d'esperança".

En íntima connexió amb el de l'Any Jubilar, aquest lema s'adapta perfectament al paper que els ministres ordenats hem d'exercir en el si de l'Església. Tenim el deure d'anunciar la Paraula de Déu, de fer present el Senyor celebrant els sacraments i de servir la comunitat des dels nostres càrrecs pastorals. Com Pau, hem estat cridats a ser apòstols

de Jesucrist "per decisió de Déu, el nostre Salvador, i de Jesucrist, que és la nostra esperança" (1Tm 1,1).

Tots els cristians, com deixebles missioners, tenim la missió de viure i sembrar la fe, l'esperança i la caritat que venen de Déu enmig del món. Ningú no pot donar el que no té. Per això cal que les nostres comunitats visquin amb intensitat aquestes tres virtuts. En aquest context, la santificació i l'animació de les comunitats és la principal tasca del cristià que rep i accepta la crida del Senyor al ministeri ordenat. I l'espiritualitat d'aquest deixeble missioner demana comprendre que el Senyor està actuant sempre, que sempre va al davant, i que nosaltres tan sols ajudem el Sembrador a sembrar i, a l'hora de la veritat, procurem ser "recol·lectors" d'Algú que ja ha sembrat. Es tracta d'accentuar, en primer lloc, la primacia de la gràcia i dels dons del Senyor en la vida pastoral. Perquè l'actitud i la missió del ministre ordenat no és inventar la presència de Déu, sinó descobrir-la.

Ben vostre. ■

La pregària per les vocacions sacerdotals és un deure de caritat de tot cristià, que expressa la necessitat de Crist Salvador

Voler i formar preveres

ROMÀ CASANOVA
Bisbe de Vic

En els anys noranta del segle passat, essent formador dels seminaris menor i major de la meua diòcesi d'origen, Tortosa, vaig llegir un llibre que em van recomanar i que porta per títol *Voler i formar preveres*, d'un autor francès. Aquesta obra remarca la importància d'una autèntica teologia del sacerdoti, així com de l'exercici del ministeri propi enmig de la comunitat cristiana. En conseqüència, una manca de consciència de la importància del ministeri apostòlic per a l'Església no ajuda gaire a fomentar les vocacions al servei de la comunió i de la missió eclesials.

Certament que la pobresa i la condició de pecadors acompanya sempre la vida de servei dels qui han rebut el do de ser transparència de Crist, bon Pastor, però la força de la gràcia de Déu resplendeix en la realitat quotidiana dels servidors humils de l'evangeli, essent sembradors d'esperança enmig d'un món convuls que cerca la pau. Sí, que el soroll de l'arbre que cau no ens faci oblidar el silenci amb què creix contínuament el bosc. Quant de bé fan els nostres preveres, en pobles i ciutats, enmig de les dificultats d'una missió ineludible, moltes vegades en la nit de les proves i el sofriment per no encertar els camins per a evangelitzar!

Per això, com a comunitat cristiana, hem de voler que hi hagi sacerdots per al bé de la humanitat. N'hem d'estar ben convençuts: són indispensables! Perquè són presència de Jesús sacerdot, el qui vessa el seu Esperit d'amor en els cors dels homes; aquesta és l'esperança que no defrauda (cf. Rm 5,5). La pre-

gària per les vocacions sacerdotals és, doncs, un deure de caritat de tot cristià, que expressa la necessitat de Crist Salvador. Aquesta oració es troba amb les paraules del Senyor als seus deixebles: "Demaneu a l'amo dels sembrats que enviï més homes a segar-los" (Lc 10,2).

Si és important suscitar vocacions sacerdotals, també ho és formar-los adequadament, per tal que puguin ser autèntics deixebles de Crist, deixant-se configurar per ell. El Seminari és la institució eclesial que té l'encàrrec de fer possible aquesta formació. Els seminaristes de la nostra diòcesi, des de l'any 1988, tenen en el Seminari Major Interdiocesà de Catalunya l'àmbit idoni per a fer el camí formatiu que els ajudarà a créixer, en el discerniment, en la resposta al do de la crida rebuda. Com a comunitat cristiana els hem d'acompanyar en la pregària per la seva perseverança, així com en el suport material, per tal que tinguin el necessari per a formar-se adequadament. ■

CONSULTORI BÍBLIC

Què en sabem,
del túnel de Siloè?

PILAR CASALS

Biblista i egiptòloga

“La resta de la història d'Ezequies, les seves proeses, com va construir el dipòsit i la conducció d'aigua per fer-la arribar a la ciutat, tot consta en la Crònica dels reis de Judà” (2Re 20,20). La ciutat de Jerusalem comptava amb una infraestructura subterrània que permetia l'accés a l'aigua davant la possibilitat de setges. L'any 1884 Charles Warren, un dels pioners de l'estudi bíblic, va descobrir una inscripció a l'interior d'un túnel present sota la ciutat. Aquest havia estat descrit per altres investigadors abans, Franciscus Quaresmius el 1625 i Edward Robinson el 1838, però no va ser fins que Warren va investigar-lo que va proposar que es tractava del túnel que havia manat construir el rei Ezequies (728-699 aC) arran del setge de Sennàquerib, rei d'Assíria. La inscripció, tan sols conservada en part, narra l'existència de dos grups de treballadors que van començar l'excavació del túnel des de cadascun dels extrems, i es van trobar al centre. El túnel és una mostra de l'enginyeria hidràulica del moment, amb una extensió de 533 metres i en forma d'essa, que connecta la font de Gihon amb la piscina de Siloè, nom aquest darrer amb el qual també es coneix el túnel.

L'interès per aquesta infraestructura és tan gran que les investigacions i estudis han continuat fins a l'actualitat. Fruit de les noves aplicacions metodològiques, les darreres dades arqueològiques apunten que el túnel s'hauria construït uns anys abans, endarrerint la data fins a finals del segle IX o inicis del segle VIII aC, però mantenint la datació en el període monàrquic d'Israel. Així, a poc a poc, es va coneixent millor l'entorn i el poble que va confeigir el text bíblic.

PER A CONSULTES:

redaccio@catalunyacristiana.cat

COMENTARI DE LA PARAULA

El rostre lluminós de
Crist present en el rostre
deformat del germà

P. LLUC TORCAL

Monjo de Poblet

Il·lustració: Glòria Monés

La transfiguració de l'aspecte de la cara en un rostre lluminós, i del vestit de Jesús en blanc i espurnejant, mostra la vertadera identitat de Jesús, el Fill de Déu que s'ha fet home, ha mort i ressuscitat per nosaltres i ara viu resplendent i lluminós a la dreta de Déu. En aquest Any Jubilar de l'esperança, contemplar el rostre gloriós i ple de llum del Senyor, sobretot a l'inici d'un nou camí quaresmal, és potser un dels exercicis més recomanables. Ens situa allí on s'ancora la nostra vertadera esperança: en Crist, el Senyor. En uns temps convulsos com els nostres, quan sembla que els humans maldem per fer-nos la vida impossible, posar la mirada en la faç transfigurada de Jesús asserena el cor de tots els neguits que l'empetiteixen i permet agafar aire nou i fresc, ple de vida, que ens ajuda a recordar sempre que, malgrat tot, Ell ja és el vencedor de la mort, del pecat i del mal i que, per això mateix, si el tenim a favor nostre, qui podem tenir en contra? Ja ho diu sant Pau: “Qui ens separarà de l'amor de Crist? La tribulació, l'angoixa, la persecució, la fam, la nuesa, el perill, l'espasa? (...) Però, de tot això, en sortim plenament vencedors gràcies a aquell qui ens estima.”

El Crist gloriós, el que es deixà entreveure durant la seva Transfigura-

ció, el qui viu i regna eternament —viu!, és a dir, que no és un mite del passat, sinó que regna vivint present entre nosaltres cada dia fins a la fi del món—, aquest mateix Crist és en qui posem tota la nostra esperança i aquí, al llarg d'aquest camí quaresmal cap a la Pasqua, al llarg de tot aquest any i de tota la vida entera, hem de seguir, conèixer i estimar. Hem de caminar per Ell, fent-nos-en el camí de la nostra vida, ja que ell és el camí perquè és la veritat i la vida. I què hi ha millor que ens ajudi a caminar sinó entrellucar el final del mateix camí. I això mateix és el que avui ens regala aquest evangeli: veure el rostre lluminós i gloriós del Crist és el final del camí, perquè contemplar la llum de la seva mirada serà allò que farem durant tota l'eternitat.

Que aquest present estimuli el nostre desig de veure'l, de sortir al seu encontre, de tastar la dolçor de la seva mirada, ja des d'ara mentre caminem en aquest món i el cerquem entre els nostres germans, sobretot entre els més necessitats i que ara ens mostren el rostre deformat de Crist, aquell pel qual ni tan sols semblava un home. No defallim en aquesta recerca, perquè darrere de cada rostre deformat d'humanitat hi ha sempre brillant i gloriós el rostre lluminós de Crist, el Senyor. ■

Diumenge II de Quaresma

Lectura primera

Gn 15,5-12.17-18

Déu fa una aliança amb Abram, el creient

Lectura del llibre del Gènesi

En aquells dies, Déu va fer sortir fora Abram i li digué: “Mira el cel i posa’t a comptar les estrelles, a veure si les pots comptar; doncs així serà la teva descendència.” Abram cregué en el Senyor i el Senyor ho tingué en compte per donar-li una justa recompensa. Després li digué: “Jo soc el Senyor, que t’he fet sortir d’Ur dels caldeus per donar-te aquest país; serà el teu heretatge.” Abram preguntà: “Quina garantia me’n doneu, Senyor?” Ell respongué: “Porta’m una vaca, una cabra i un moltó de tres anys, una tórtora i un colomí.” Li portà tots aquests animals, els partí per la meitat i posà cada meitat enfront de l’altra, però no va partit els ocells. Uns ocellots de presa volien abatre’s sobre els cosos morts, però Abram els allunyava. Quan el sol s’anava a pondre, Abram caigué en un son profund i s’apoderà d’ell un gran terror, com una foscor. Després de la posta, quan ja s’havia fet fosc, veié un forn fumejant, una torxa encesa, que passava enmig dels animals partits. Aquell dia el Senyor va fer amb Abram una aliança i es comprometé en aquests termes: “Dono aquest país a la teva descendència, des del torrent d’Egipte fins al gran riu, el riu Eufrat.”

Evangelí

Lc 9,28b-36

Mentre Jesús pregava, es trasmutà l’aspecte de la seva cara

Lectura de l’evangelí segons sant Lluç

En aquell temps, Jesús prengué

Salm responsorial

26

El Senyor m’il·lumina i em salva, qui em pot fer por?
El Senyor és el mur que protegeix la meua vida, qui em pot esfereir?

R. El Senyor m’il·lumina i em salva.

Escolteu el meu clam, Senyor, compadiu-vos de mi, responeu-me. De part vostra, el cor em diu: “Busqueu la meua presència.” R.

Arribar davant vostre és el que vull, Senyor, no us amagueu. No sigueu sever fins a rebutjar el vostre servent, vós que sou el meu ajut. R.

N’estic cert, fruité en la vida eterna de la bondat que em té el Senyor. Espera en el Senyor! Sigues valent! Que el teu cor no defalleixi! Espera en el Senyor! R.

Pere, Joan i Jaume i pujà a la muntanya a pregar. Mentre pregava, es trasmutà l’aspecte de la seva cara i el seu vestit es tornà blanc i espurnejant. Llavors dos homes es posaren a conversar amb ell. Eren Moisès i Elies, que es van aparèixer gloriosos, i parlaven del traspàs d’ell, que s’havia d’acomplir a Jerusalem. Pere i els seus companys estaven adormits profundament, però quan es desvetllaren, veieren la glòria de Jesús i els dos homes que eren amb ell. Quan aquests anaven a separar-se de Jesús,

Lectura segona

Fl 3,17-4,1

Crist ens configurarà al seu cos gloriós

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis

Germans, seguiu el meu exemple i fixeu-vos en els qui viuen segons el model que teniu en mi. Us ho he dit sovint i ara ho repeteixo amb llàgrimes als ulls: N’hi ha molts que, pel seu estil de viure, són contraris a la creu del Crist. El terme on s’encaminen és de perdició, el déu que adoren és el ventre, i la seva glòria, la posen en les parts vergonyoses; tot el que aprecien són valors terrenals. Però nosaltres tenim la nostra ciutadania al cel; d’allà esperem un Salvador, Jesucrist, el Senyor, que transformarà el nostre pobre cos per configurar-lo al seu cos gloriós, gràcies a aquella acció poderosa que li ha de sotmetre tot l’univers. Per tant, germans meus estimats i enyorats, vosaltres que sou el meu goig i la meua corona, manteniu-vos així, en el Senyor, estimats meus.

Vers abans de l’evangelí

Del núvol lluminós es va sentir la veu del Pare:

Aquest és el meu Fill, el meu estimat; escolteu-lo.

Pere li digué: “Mestre, que n’estem de bé, aquí dalt! Fem-hi tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies.” Parlava sense saber què es deia. Mentre parlava es formà un núvol i els cobrí. Ells s’esglaiaren en veure que entraven dins el núvol. Llavors del núvol estant una veu digué: “Aquest és el meu Fill, el meu elegit; escolteu-lo.” Així que la veu hagué parlat, es van trobar amb Jesús tot sol. Ells guardaren el secret, i aquells dies no contaren a ningú res del que havien vist. ■

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

CICLE LITÚRGIC C; FERIA I
TEMPS DE QUARESMA
SALTERI: SETMANA 2

Març

16. DIUMENGE

II diumenge de Quaresma, Morat. Lectures: Gènesi 15,5-12.17-18 / Salm 26 / Filipencs 3,17-4,1 / Lluc 9,28b-36
SANTORAL: Abraham, erm.; Agapit, b.; Ciríac, mr.; Eusèbia, vg.; Heribert, b.

17. DILLUNS

Fèria, *Morat.* Lectures: Daniel 9,4b-10 / Salm 78 / Lluc 6,36-38
SANTORAL: Gertrudis de Nivelles, ab.; Josep d'Arimatea, Patrici, b.

18. DIMARTS

Fèria, *Morat.* Es pot commemorar **Sant Ciril de Jerusalem, b. i dr. de l'Església.** Lectures: Isaïes 1,10.16-20 / Salm 49 / Mateu 23,1-12. A Girona i Tortosa: es pot commemorar **Sant Salvador d'Horta, rel.**
SANTORAL: Alexandre, b. i mr.; Wilburga, vg.

19. DIMECRES

Sant Josep, espòs de la Benaurada Verge Maria (S), Blanc. Lectures: 2 Samuel

7,4-5a.12-14a.16 / Salm 88 / Romans 4,13.16-18.22 / Mateu 1,16.18-21.24a o bé Lluc 2,41-51a
SANTORAL: Amanç, diaca i mr.

20. DIJOUS

Fèria, *Morat.* Lectures: Jeremies 17,5-10 / Salm 1 / Lluc 16,19-31
SANTORAL: Ambròs de Siena, rel.; Eufèmia i Alexandra, mr.; Fotina, mr.; Joan Nepomucè, prev.

21. DIVENDRES

Fèria, *Morat.* Lectures: Gènesi 37,3-4.12-13a.17b-28 / Salm 104 / Mateu 21,33-43.45-46
SANTORAL: Fabiola; Filèmon, mr.; Serapió, rel.

22. DISSABTE

Del dissabte, *Morat.* Lectures: Miquees 7,14-15.18-20 / Salm 102 / Lluc 15,1-3.11-32
SANTORAL: Benvingut, b.; beat Clement August von Galen, b; Deogràcies, b.; Lea, rel.; Octavià, mr.; Zacaries, p.

El Sant 21 de març

Serapió de Thmuis, l'Escolàstic

Serapió de Thmuis (al delta del Nil) va ser un bisbe i teòleg del segle IV, deixeble de sant Antoni Abat. Va destacar pel seu ferm suport a sant Atanasi d'Alexandria en la lluita contra l'arrianisme, fet que li va valer l'exili per ordre de l'emperador Constanci II, favorable als arrians, una heretgia que negava la divinitat de Crist. A més de defensar Atanasi, Serapió també va dur a terme una gran tasca pastoral i teològica. Va contribuir de manera significativa a la teologia cristiana primitiva, especialment en la defensa de la divinitat de l'Esperit Sant, com

demostrin les seves *Cartes sobre l'Esperit Sant*, on defensava la divinitat de la Trinitat. Aquestes cartes les va enviar fins i tot a l'emperador Constanci II, que l'havia obligat a exiliar-se. D'altra banda, també va redactar un tractat contra el maniqueisme i un Eucologi, un llibre litúrgic amb pregàries que van ser molt utilitzades en la litúrgia cristiana primitiva. La tradició diu que quan sant Antoni Abat va morir, va deixar en el seu testament dues capes de pell, una de les quals era per a sant Serapió, fet que demostra la seva gran amistat.

MERCÈ
SOLÉ

msoletey@gmail.com

El text de la Transfiguració és com una síntesi d'aquest preguntar-se per la identitat de Jesús

Ser-hi sense entendre

En l'evangeli d'aquest segon diumenge de Quaresma (Lluc 9, 28b-36), Pere, Joan i Jaume són convidats per Jesús a acompanyar-lo en la pregària. Tres adults, deixebles de Jesús, que vivien la seva intimitat tant com humanament es pot viure. Que és més del que potser es pot dir de nosaltres. I tres adults que no poden evitar admirar-se, que no aconsegueixen, doncs, viure plenament el que passa davant dels seus ulls, ni encara menys, entendre'n el sentit ni, més endavant, acabar de ser fidels al missatge —aquest ben clar— que reben: "Aquest és el meu Fill, el meu elegit; escolteu-lo."

Si resseguim el capítol 9 de Lluc, veurem que no és una qüestió que es planteja als inicis de la vida pública de Jesús. La Transfiguració apareix un cop els Dotze han estat enviats a anunciar el Regne de Déu. I apareix també quan la fama de Jesús, escampada, comença a desvetllar interès i a inquietar el poder. Jesús aplega multituds, i dona respostes sorprenents, com la multiplicació dels pans i dels peixos, donant protagonisme als seus deixebles que, a més d'anunciar la Bona Nova i de guarir malalts, són capaços de saciar la fam de la gentada. Aquest itinerari aparentment ple d'èxits porta Jesús a preguntar al seu entorn, i a si mateix, pel sentit de tot plegat. I així qüestiona els deixebles: "Qui diu la gent que soc jo?" i "Vosaltres, qui dieu que soc jo". Mentre la gent l'assimila als profetes i Pere el proclama Messies, Jesús respon a aquesta inquietud amb lucidesa intuïnt que el camí que té per davant el portarà a la creu: "Cal que el Fill de l'ho-

me pateixi molt. Els notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei l'han de rebutjar, ha de ser mort i ha de ressuscitar el tercer dia." I immediatament després apareix el text de la Transfiguració, com una síntesi d'aquest preguntar-se per la identitat de Jesús.

Jesús apareix conversant, d'igual a igual, amb dues figures cabdals en la història del poble d'Israel: Moisès, el qui va formular la Llei, i Elies, profeta per excel·lència. Pere i els seus companys, quan, desvetllats, ho veuen, pensen que aquesta és la màxima plenitud i ja fan plans per construir tres cabanes i romandre en aquest pla ideal. Però del núvol que els comença a cobrir senten el missatge clau: "Aquest és el meu Fill, el meu elegit; escolteu-lo." En lloc d'un gran espectacle, arriba la solitud de Jesús i arriba també el retorn a la quotidianitat.

En els fragments que segueixen en el mateix capítol 9 de Lluc, veiem que aquesta gran experiència no els ha fet gaire efecte: falta de fe (Jesús mateix s'exclama: "Fins quan hauré d'estar amb vosaltres i us hauré de suportar?"), falta de comprensió ("El significat d'aquestes paraules els era amagat i els resultava incomprensible") i fins i tot comencen a preguntar-se qui d'ells és el més important.

Els deixebles són així... com nosaltres. Jesús ho devia saber prou bé. Però tot i això els convida a acompanyar-lo. Tot i això Déu els cobreix amb el seu núvol. Tot i això, amb una sabata i una espadenya, veuran Jesús ressuscitat. No per mèrit propi, sinó per l'estimació de Déu. Com nosaltres. ■

Ofrena de llum i flors a la Mare de Déu del Blau

BlausLleida

Èxit de convocatòria de la festa de la Mare de Déu del Blau.

JORDI CURCÓ

La catedral nova de Lleida va viure, el matí de la festivitat de la Candelera, la celebració de la festa de la Mare de Déu del Blau, amb la trobada anyal de les Blaus, convocada per l'entitat BlausLleida.

A les dotze del migdia, amb una catedral plena de gom a gom, va iniciar-se la celebració tal com mana la tradició, amb la benedicció de les candeles, a càrrec del bisbe emèrit de Lleida, Joan Piris, qui va presidir tot seguit l'Eucaristia.

Finalitzada la celebració i mentre el Petit Cor de la Catedral de Lleida

cantava els *Goigs en lloança de la Mare de Déu del Blau*, va tenir lloc l'ofrena de llum i flors a la seva imatge, venerada en un lateral de l'altar major. L'ofrena la van protagonitzar una munió de nenes que porten el nom de Blau o Maria del Blau, acompanyades per pares, padrins i familiars, però també estudiants de batxillerat o universitàries. Totes elles van pujar fins al presbiteri de la catedral per tal de dipositar ciris i flors als peus de la seva patrona i fer-se una foto de record; fins i tot una mare embaixada d'una nena que es dirà Blau va participar a l'ofrena.

El president de BlausLleida, Josep M. Pujol, va manifestar la seva satisfacció per l'èxit de convocatòria de la festa: "Enguany ha estat multitudinari. La circumstància de coincidir la Candelera amb diumenge ha facilitat la participació de Blaus vingudes de diversos indrets de Catalunya, com Camarasa, Torrelameu, Bala-

guer, Alcarràs, Alpicat, Vilamòs (la Val d'Aran), Deltebre, Girona, Santa Coloma de Farners, Manresa, Tarragona i Barcelona, i també d'Eivissa. Un any més, les Blaus han estat fidels a l'ofrena."

BlausLleida té aplegades un total de 170 nenes i dones que porten el nom de Blau, el més nostrat i que guanya popularitat cada dia que passa a Lleida i a tot Catalunya. Segons les dades recollides per l'Idescat, hi ha en aquests moments 390 dones que porten aquest nom a tot Catalunya, de les quals el 60%, és a dir 236, són de Lleida i comarques.

L'ens estadístic no registra cap Blau a Girona ni a Tarragona, mentre que a Barcelona han estat inscrites 40 entre el 2021 i el 2023, i 19 a Lleida en el mateix període, fet que constata que neixen més Blaus a Barcelona que a Lleida. Tot i aquestes dades, BlausLleida va inscriure amb ocasió de la festa un total d'onze noves Blaus. ■

Cartes

Cultura de pietat cristiana

En aquest temps en què l'Església i el bon cristià es preparen per celebrar la cultura de la passió i mort de Crist, he volgut contemplar *in situ* diversos santcrists a la creu, sobretot els més destacats, emocionants i els que m'impacten més a les esglésies de la ciutat de Lleida.

Per exemple, el de l'església de la Puríssima Sang. Al presbiteri hi ha un santcrist monumental —per cert, col·locat damunt del sagrari—, amb la corona d'espines. Jau com endormiscat, serà el cap reposant, pel seu dolor i posterior agonia. Sang fresca i reparadora, puríssima, que flueix de les nafres fins al pit. També cal destacar el santcrist de la catedral, de figura esvelta; les seves “parts” són cobertes amb un drap de color daurat i el cap recolza damunt de l'espatlla. Denota assossec. És una imatge bellíssima. Després del partiment atroz i de l'agonia posterior, arriba la calma.

D'altra banda, el santcrist de l'església de Sant Joan, clavat sobre taules —*Crist de l'agonia* (1946), de l'escultor Jaume Gort—, amb el cap redreçat i mirant cap al cel. Clama en la seva agonia. Pacient, afligit i adolorit amb cara angelical. I el santcrist de Sant Llorenç (dels “portants”), clamant en la seva agonia. L'anyell de Déu, mans i humil a la voluntat del Pare, però no abatut. Es mereix tota la pietat, l'amor i el respecte.

Com diu sant Pau: “Déu me'n guard, de gloriar-me en res, si no és en la creu de Nostre Senyor Jesucrist; en la creu, el món està crucificat per a mi, i jo, per al món.”

JOSEP VIDAL i BORRÀS

“Dilexit nos”

En un món que sembla haver perdut el cor, el papa Francesc ha volgut dedicar la seva quarta encíclica a l'amor humà i diví del cor de Jesucrist. En ella, el Summe Pontífex ens invita a renovar la seva devoció a fi que no oblidem l'amor de Jesús, que ens alimenta a teixir lligams fraterns i a reconèixer la dignitat de tot ésser humà, així com també a tenir cura de la casa comuna.

Francesc ens proposa, a més, recuperar la tendresa de la fe, l'alegria de posar-se al servei dels altres i la devoció de la pròpia missió, ja que el cor de Jesús ens impulsa a estimar; i en la contemplació del seu cor entregat, som consolats obrint-se el nostre cor a la confiança plena, a la gratitud, a la tendresa i a la pau com a reflex del seu immens amor.

MARTÍ MANCILLA MUNTADA

PODEU ENVIAR LES CARTES A:
redaccio@catalunyacristiana.cat

POSTALS DES D'ANDALUSIA

La Quaresma al Cercle de l'Amistat

Enguany, per primer cop, el Reial Cercle de l'Amistat de Còrdova ha col·locat en la seva programació cultural la Quaresma. Va celebrar un “Pòrtic quaresmal”, un Via Crucis poètic, un recital de *saetas*, concerts sacres i pel·lícules.

Vaig tenir l'honor de pronunciar el “Pòrtic quaresmal”. Heus aquí alguns dels missatges que vaig voler oferir.

Dimecres de Cendra es va aixecar el teló de la Quaresma, quaranta dies de preparació per a la Pasqua, commemoració del drama de la passió, mort i resurrecció de Jesús de Natzeret.

La cendra ens ve a dir amb delicadesa i sinceritat: “Per molt que t'hi escarrassis, no t'emportaràs cap riquesa de la vida.” Les realitats terrenes s'esvaeixen com la pols al vent. Els béns són passatgers, el poder passa, l'èxit acaba. La cultura de l'aparença és un gran engany. És com una flamarada: un cop acabada, només queden les cendres.

La Quaresma és el moment per alliberar-nos de la il·lusió de viure perseguint la pols. És tornar a descobrir que som fets per al foc que sempre crema, no per a les cendres que s'apaguen immediatament. L'Evangeli ens proposa tres etapes, que el Senyor ens demana recórrer sense hipocresia: la pregària, que ens uneix amb Déu; el dejuni, que ens uneix amb nosaltres mateixos, i l'almoïna, que ens uneix amb el próisme, compartint dons, béns, sentiments i ajudes mútues.

Aplaudiment per al Cercle de l'Amistat per aquesta iniciativa de portar als seus associats la Quaresma, com a “acte literari”, però amb el “perfum sagrat” d'una “transcendència lírica”.

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

Dr. Rafael Solanas Anglada

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte de 20 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

La Federació Catalana de Passions presenta la nova temporada a Montserrat

Hi van participar les vint-i-dues entitats que en formen part

MAC

El cap de setmana de l'1 i 2 de març, la Federació Catalana de Passions (fcpassions.cat) va presentar a Montserrat la seva nova programació a través de l'espectacle *Passió de Passions*. Un acte molt especial que s'emmarca dins de la celebració del Mil·lenari del santuari de Montserrat.

La jornada va comptar amb l'activa participació de les vint-i-dues entitats que formen part de la Federació. "Ha estat una oportunitat única per donar-nos a conèixer entre els milers de persones que cada dia s'apropen fins a Montserrat", va constatar Jordi Carapuig, president de la Federació Catalana de Passions.

El Gmà. Jordi Puigdevall, prior major de l'abadia de Montserrat, va incidir en la importància de les *Passions* per transmetre la fe i els valors cristians. Les *Passions* federades van poder oferir cadascuna una petita mostra del seu treball amb la representació de diverses escenes.

Un dels moments més emocionants va tenir lloc quan *La Passió d'Ulldecona* (passioulledecona.org) va representar l'escena de la crucifixió de Jesucrist a l'interior de la basílica de Montserrat. *La Passió d'Ulldecona*, que celebra enguany el seu 70è aniversari, presenta la vida i obra de Jesús, amb sessions en català (13 i 19 d'abril) i castellà (30 de març i 6 d'abril). La seqüenciació de les escenes fa que l'espectador estigui immers en una història plena de tendresa, tensió, alegria..., que no deixa ningú indiferent. Tot l'esforç d'un poble que té com a resultat un espectacle complet.

El 5 d'abril, la Comunitat Cristiana Sant Pere Claver del Clot (santpereclaver.cat) ofereix per tercer any consecutiu *Apassionades*, una peça teatral que posa l'accent en la mirada femenina i explica la mort de Jesús des del punt de vista de les dones que el van acompanyar. *La Passió del Clot* —l'única de la ciutat de Barcelona— està dirigida i escrita per Judit Vilaclara. Cal recordar que la primera *Passió* representada en aquesta comunitat dels jesuïtes es va fer l'any 1933, amb l'obra *Jesús de Natzaret*, d'Àngel Guimerà.

Veniu a mi. La Passió de Llinars del Vallès (llinarsdelvalles.cat), amb text i direcció de Reyes Barragán, es va posar en escena per primer cop l'any 2000 amb la voluntat d'explicar de manera planera els moments més destacats de la vida pública i de la passió, mort i resurrecció de Jesús de Natzaret. Aquesta *Passió*,

L'acte va comptar amb l'actuació del Cor i l'Orquestra de "La Passió de la Bisbal d'Empordà".

Escena de la crucifixió de "La Passió d'Ulldecona" a l'interior de la basílica de Montserrat.

antiga del món. Amb la renovació de l'aparat luminotècnic, totalment digitalitzat, s'ofereix un ambient determinat per a cada ocasió. I el so, també digitalitzat, realça amb més potència i qualitat sonora les escenes de l'espectacle, amb tres-centes persones a l'escenari. La primera representació d'enguany té lloc el 16 de març i les altres funcions seran els dies 22 i 29 de març i 5, 12 i 18 d'abril. La primera funció (la del dia 16) és de matí, mentre que les altres seran de tarda.

Al voltant d'un miler de persones fan possible, any rere any, *La Passió d'Olesa de Montserrat* (lapassio.cat) de forma totalment desinteressada en una mostra d'esforç col·lectiu que ha anat passant durant gairebé cinc segles de generació en generació fins a esdevenir un espectacle de primer ordre. Totes les representacions estan subtítulades en castellà i anglès de forma simultània. Un espectacle que forma part del patrimoni cultural català. L'any 2002 va ser la primera de les *Passions* que va rebre la Creu de Sant Jordi. Les dates de les representacions són les següents: 16, 22 i 30 de març, 6, 12, 18 i 26 d'abril i 1 de maig. ■

que es pot veure els dies 5, 6, 12 i 13 d'abril, és una peça teatral moderna i minimalista que se centra en allò que realment importa: la paraula i les emocions. Qui era Jesús? Què va dir? Què va fer? Què va passar perquè avui continuem parlant-ne?

Hereva d'una tradició popular centenària que enllaça l'edat mitjana amb el segle XXI, *La Passió d'Esparreguera* (lapassio.net) ha sabut adaptar-se als nous temps. Des de la temporada 2022, ofereix al públic dues versions de l'espectacle: la versió clàssica (estructurada en dues parts, matí i tarda) i el nou format (una única sessió). La música és un dels principals signes d'identitat de *La Passió d'Esparreguera*, així com la gran quantitat d'intèrprets (cent amb paper i centenars de figurants) que hi intervenen. Les representacions del format tradicional es duen a terme el 16, 23 i 30 de març i 6

d'abril i les del nou format, el 12, 18, 26, 27 i 1 de maig.

Més de cinc-cents anys d'història converteixen *La Passió de Cervera* (lapassiodecervera.com) en la més

Centre Odontològic PRODENTS

Implantologia • Pròtesis • Estètica
Periodòncia • Endodòncia

Avinguda Madrid 36, 08028, Barcelona
93-3306050 / info@prodentsbcn.com

Tres anys d'una guerra cruel

Sor Lucía Caram fa una crida a continuar ajudant el poble ucraïnès

Agustí Codinach

Sor Lucía Caram, acompanyada de diverses autoritats eclesials, polítiques i socioculturals.

MAC
Barcelona

Amb motiu del tercer aniversari de l'inici de la invasió a gran escala d'Ucraïna per part de Rússia, el Museu de la Ciència CosmoCaixa Barcelona va acollir el dijous 27 de febrer la trobada "Ucraïna: tres anys de resistència i esperança", organitzada per la Fundació del Convent de Santa Clara, la Fundació Climent Guitart i la Fundació Fidem.

Hi van participar Margarita Robles, ministra de Defensa; sor Lucía Caram, directora de la Fundació del Convent de Santa Clara; Serhii Pohoreltsev, ambaixador d'Ucraïna a Espanya; M. Eugènia Gay, segona tinenta d'alcaldia de Barcelona; Marc Simón, director de l'Àrea Social de la Fundació "la Caixa"; Pau Relat, president de FIRA de Barcelona, i Cristina Cabañas, presidenta de la Fundació Climent Guitart i patrona de Fidem.

"El compromís ferm de la comu-

nitat internacional amb Ucraïna ens ha fet reflexionar que cal tornar a liderar el món des dels valors humanistes, i el papa Francesc n'és el referent per excel·lència", va afirmar Pau Relat. "La terrible invasió d'Ucraïna és un atac contra els valors de la pau, de la tolerància, de la llibertat... La causa d'Ucraïna és la causa de tots", va constatar Margarita Robles. I va afegir: "Hem de treballar plegats perquè els infants ucraïnesos no creixin en l'odi, sinó en el perdó."

Tots els ponents van tenir paraules d'agraïment a sor Lucía Caram per "remoure consciències" i implicar-se en la lluita humanitària en aquest cruel conflicte bèl·lic. Així mateix, van demanar "una pau justa" per posar fi a la guerra. L'ambaixador d'Ucraïna a Espanya va anunciar que el govern del seu país ha acordat concedir l'orde de la princesa Olga a sor Lucía Caram en reconeixement per la seva tasca solidària.

Dos herois ucraïnesos, un soldat i una metgessa, van emocionar els assistents que omplien l'auditori quan van compartir els seus testimonis esgarifosos.

Sor Lucía Caram va recordar als assistents que, des del començament de la guerra a Ucraïna, "he estat testimoni directe d'aquesta massacre" i, gràcies a la inestimable ajuda d'institucions i particulars, "hem pogut obrir corredors humanitaris i fer arribar a la població dos hospitals de campanya, així com vehicles sanitaris, generadors elèctrics, medicaments..."

El 20 de febrer, sor Lucía va fer el seu viatge número trenta-dos a Ucraïna. Ella i el seu equip han estat sempre a primera línia de combat, "a les trinxeres, al costat dels combatents; als hospitals, atenent ferits, i als cementiris, al costat de les famílies que han perdut éssers estimats". Han evacuat a Espanya nombrosos ferits i malalts que necessiten atenció urgent.

Sor Lucía Caram va dir que "el nostre objectiu no és només informar, per transparència i responsabilitat, a aquelles persones que ens donen suport, sinó també alçar la veu per continuar demanant ajuda i donar testimoni de la tragèdia que presentem". ■

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

Augmenta la quantitat d'afectats per malalties de tipus càncer

Flickr / EU-Ukraine Cooperation

Confiem que la medicina continuï progressant per erradicar aquestes malalties.

MN. FRANCESC NICOLAU

Professor emèrit de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

És un fet que cal notar. Les estadístiques no enganyen. Segons un estudi de la Universitat de Queensland (Austràlia), la tendència continuarà ascendint. La mortalitat deguda a algun tipus de càncer passarà dels actuals 9,7 milions anuals al món a més de 18 milions l'any 2050. S'ha arribat a aquesta conclusió a partir de les dades disponibles de 36 tipus de càncers a 185 països i així s'ha pogut predir amb una gran

seguretat en el futur; si bé, naturalment, dependrà de la qualitat de vida de cada país i la distribució d'aquest increment no serà homogenia.

Em direu: per què creix la mortalitat per càncer si cada cop tenim tractaments més efectius? Per motius molt complexos: l'augment de la població mundial unit al de la seva esperança de vida fa que hi hagi més gent que arriba a l'edat en què els càncers són més freqüents. Però aquesta no és l'única explicació, perquè ens trobem, fa alguns anys, amb una tendència inesperada en l'aparició de càncers en persones cada vegada més joves. Un estudi actual arriba a la conclusió que 17 tipus de càncer es troben fins a dues o tres vegades més en els nascuts el 1990 que en els que van néixer el 1955.

Com que el càncer generalment es relaciona amb la vellesa, aquesta observació resulta sorprenent. Fins

ara es comptaven com a factors nocius la contaminació, el sedentarisme, l'alimentació amb molta carn... I amb raó, és clar. Ara bé, com que cada vegada hi ha més gent que viu en entorns urbans, no és estrany que els seus efectes es comencin a notar en gent més jove perquè són malalties que afecten totes les edats. Però pot haver-hi alguna altra raó que no sabem.

Pel que fa a la guarició de càncers, ja sabem que s'ha aconseguit una supervivència molt alta en alguns d'ells, com els de mama, còlon i pròstata. Confiem que la medicina continuï progressant i també pugui fer sobreviure els qui s'han vist afectats d'altres més difícils de tractar actualment, com són el de pulmó o el de pàncrees. Sabem que es continuen fent progressos en el tractament d'aquesta classe de malalties. Els desitgem que tinguin sort! ■

GENT DE CASA

Josep Còdol Margarit

Mossèn Còdol va ser vicari de la parròquia de Santa Maria, a Igualada.

**JOAN
PALLARÈS-PERSONAT**
Historiador

Distingit amb la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya el 1992, la vida de Josep Còdol Margarit va transcórrer sempre als entorns d'Igualada, ciutat on va néixer el 16 de setembre del 1916. Fill de Pau Còdol Puig i Felícia Margarit Pons, tercer de quatre germans, va ser alumne dels escolapis i militant de la Federació de Joves Cristians de Catalunya. Treballador a l'adoberia familiar, en esclatar la guerra va salvar nombroses imatges de la fúria iconoclasta i, acabada la guerra i el servei militar, ingressà als trenta anys al Seminari.

Popularment conegut com a

“mossèn Còdol”, va ser el transformador i ànima de la vida pastoral igualadina durant la segona meitat del segle XX. Destacà pel seu compromís social al costat dels més desfavorits, preocupant-se per promocionar habitatges dignes —avui anomenats els “pisos de mossèn Còdol”—, i per impulsar un centre de formació laboral perquè la joventut tingués un ofici.

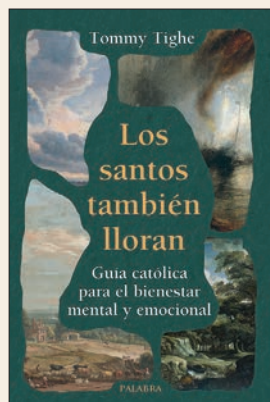
També és celebrada la seva tasca dins del món de l'escoltisme. Va fundar a Igualada l'Agrupament Escolta el 1953, unint el de minyons escoltes Jaume Caresmar i el de noies guies Maria Antònia Salvà. El 1957 va establir el Casal Interparroquial a la ciutat, veritable “viver” d'on sorgiren tota mena d'iniciatives religioses i grups culturals, esportius, solidaris...

Impulsà certàmens literaris, fi-

res del llibre, diades de Sant Jordi, curssets, sardanes, col·laborava tot-hora en la vida associativa i cultural, també en el Cercle de Cultura Torras i Bages. Activitats que van ser, en uns anys foscos, un focus de llum i una eina de formació per a molts joves.

Lletraferit, el bisbe de Vic Ramon Perelló li va assignar la direcció de la revista *Vida*, responsabilitat que desenvolupà durant trenta-cinc anys, entre el 1953 i el 1988, que va passar de ser mensual inicialment a setmanari. Els darrers anys impulsà la fundació de la residència Pare Vilaseca, on residiria al final de la seva vida.

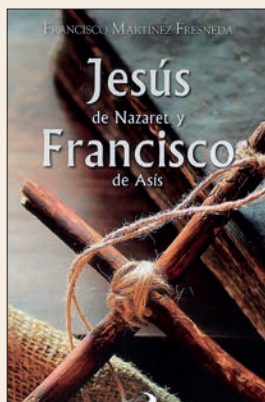
Mossèn Còdol es va convertir en un personatge estimat i popular, referent per a moltes persones. Vicari de la parròquia de la Soledat durant quinze anys i, després, de la parròquia de Santa Maria, moria a Igualada el 6 de gener del 1994. ■

TOMMY TIGHE

Los santos también lloran
Ediciones Palabra, 2025,
288 pàg.

Aquest llibre combina l'enfocament terapèutic amb les pregones fonts de la fe i la pràctica espiritual catòliques; també explora els camins que menen a l'esperança, la guarició i el benestar.

FRANCISCO MARTÍNEZ FRESNEDA

Jesús de Nazaret y Francisco de Asís
Editorial San Pablo, 2025, 332 pàg.

L'autor, partint dels textos de la Sagrada Escripura i dels escrits i les biografies de sant Francesc d'Assís, estudia la relació i dependència del *Poverello* de Jesús, tot palesant les seves nombroses similituds.

MONTSE DE PAZ

Fuego en el desierto
Editorial Claret, 2025,
600 pàg.

Aquesta novel·la uneix la història, documentada amb rigor, i la revelació bíblica en un missatge sempre actual. Una reinterpretació de l'alliberament del poble hebreu a l'antic Egipte, que se centra en el personatge de Moisès.

KENT HARUF

Balada de Holt
Edicions del Periscopi, 2025,
216 pàg.

Amb aquest llibre es clou l'obra d'un autor perspicax que va ser capaç de captar amb profunditat i molta tendresa la veu d'una comunitat que, malgrat els embats del destí, continua obstinada per la vida.

DAVID BUENO

L'art de ser humans
Ediciones Destino, 2025,
320 pàg.

L'autor connecta la ciència amb l'humanisme, i ens convida a descobrir l'*Homo artisticus* que tots portem a dins i a utilitzar la creativitat i el pensament crític per construir una societat més plena i lliure.

MILAGROS GUARDIA

L'església de Sant Joan de Boí i les seves pintures murals
Universitat de Barcelona, 2025, 143 pàg.

Llibre que documenta, analitza i reconstrueix el que és possiblement el programa pictòric romànic més antic dels conservats d'aquesta zona del Pirineu català. Les pintures es poden contemplar al MNAC. (Ramon Ribera)

CRÍTICA DE CINEMA

La necessitat de tancar ferides —

TERESA GOMÀ
I RIBAS, RSCJ.

La pel·lícula brasilera *Aún estoy aquí* (*Ainda estou aqui*) va guanyar el premi a Millor guió del Festival de Venècia i el Goya a la Millor pel·lícula iberoamericana. Amb tres nominacions als Oscar, a Millor pel·lícula, Millor actriu principal i Millor pel·lícula internacional, finalment ha aconseguit l'estatueta a Millor pel·lícula internacional.

Amb aquesta presentació, sembla sens dubte que ens trobem davant d'una de les apostes segures de l'any, amb una història sòlida, ben interpretada, que manté l'emoció i la respiració durant més de dues hores de durada.

El context: la dictadura que va ocupar el control del país des del 1964 fins al 1985 i la seva dinàmica sistèmica de tortures, segrestos i desapareguts. No és un tema fàcil, però és una història necessària, i el director ens fa sentir l'angoixa de les famílies, els torturats i els compro-

mesos contra un règim mancat de legitimitat. Van ser persones normals que no podien tancar els ulls davant la mancança de llibertat, drets bàsics i sobretot, democràcia, al Brasil.

La història que es narra és real, i la pel·lícula està basada en el llibre del mateix títol escrit per Marcelo Rubens Paiva, fill de l'exdiputat federal Rubens Paiva, desaparegut el 1971 durant la dictadura militar. En el seu relat, la seva mare, Eunice Facciolla (una magnífica Fernanda Torres), adquireix un paper protagonista, una "mare coratge" que haurà de lluitar perquè no es perdi la memòria del seu marit, alhora que ha de mantenir la família unida i amb el cap alt davant del drama que els ha tocat viure.

Sincera, tensa, emotiva... és una pel·lícula que reclama la necessitat de tancar ferides perquè la memòria de la història no sigui un llast sinó un motiu per viure en les condicions que tota societat es mereix. ■

AMB BON HUMOR

"AÚN ESTOY AQUÍ"

DIRECCIÓ: Walter Salles

GUIÓ: Murilo Hauser, Heitor

Lorega, basat en el llibre de Marcelo Rubens Paiva

REPARTIMENT: Fernanda

Torres, Selton Mello, Fernanda

Montenegro, Luiza Kosovski,

Bárbara Luz, entre d'altres

Drama polític basat en fets reals

Brasil, 2024

137 min

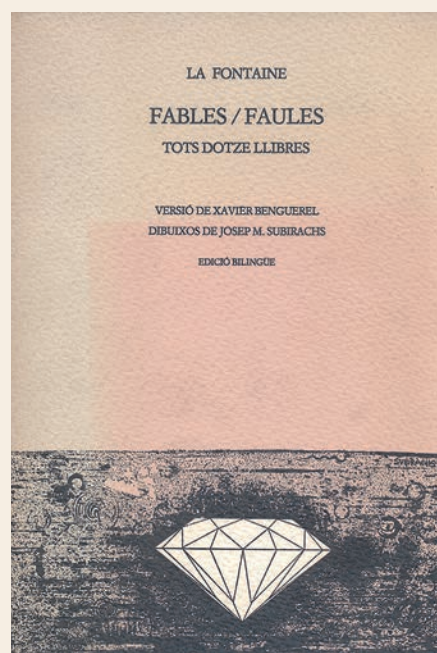
CRÍTICA LITERÀRIA

Devessall de versos —

**MN. JOSEP
RUAIX I VINYET**

*Eclesiàstic, gramàtic i
escriptor*

LA FONTAINE

Fables/Faules

Edicions del Mall, 1984, 990 pàg.

Un devessall de versos: aquesta és la impressió que he tingut en rellegir, al cap de gairebé quaranta anys, el gruixut volum que conté els dotze llibres de faules de l'escriptor francès Jean de La Fontaine (1621-1695) amb la magnífica traducció, a la pàgina del costat, de Xavier Benguerel (Barcelona, 1931-1990). Es tracta en total de 238 faules, més algunes dedicatòries, epílegs i discursos, que es despleguen en la notable xifra de 9.360 versos.

Com és sabut, aquest gènere literari té els grans precedents del grec Isop i del llatí Fedre. Fent comparances amb els animals, es denuncien i satiritzen els vicis humans. El lector queda admirat de la facúndia de l'autor i de l'enginy —i la paciència— del traductor, el qual anostra admirablement els versos francesos. Heus-ne ací un botó de mostra. Quartet francès: “Autrefois le Rat de ville / Invitou le Rat des champs, / D'une façon fort civile, / A des reliefs d'Ortolans” (pàg. 66). Quartet català: “Una Rata ciutadana / de refinat tarannà, / una altra de vilatana / n'invità un dia a sopar” (pàg. 67). Ja se sap que les faules contenen sempre una moralitat, generalment expressada al final, comen l'exemple següent: “Le trépas vient tout guérir; / Mais ne bougeons d'où nous sommes. / Plutôt souffrir que mourir, / C'est la devise des hommes” (pàg. 86) = “La mort tot ho ve a guarir; / pro l'obrim de mala gana: / val més sofrir que morir, / és la gran divisa humana” (pàg. 87).

En les edicions bilingües, se suposa que el lector coneix perfectament la llengua d'arribada i poc o molt la de partença. Doncs bé, sembla que, en el cas que ara comentem, és bo de llegir primerament cada faula en la versió catalana i tot seguit, quan hom ja en coneix el sentit global, l'original francès.

Val a dir que aquesta edició va il·lustrada amb uns elegants dibuixos de Josep M. Subirachs, a més de les introduccions, notes i índexs habituals.

Disposar d'obres com la present és per a la cultura catalana un veritable luxe. Per això, malgrat el seu allunyament en el temps, he cregut que valia la pena de parlar-ne. ■

UN NOU LLINDAR

Per a qui soc?

Hem de respondre, ens hi va el sentit de la vida, del nostre ser cristià i de l'activitat humana que omple les hores, els dies i els anys. En el fons, per a qui soc? Es tracta de l'orientació vocacional.

El papa Francesc ha dit que “a l'oficina, a la família, a l'apostolat, en el servei, dueu Déu allà on Ell us envii, aquesta és la nostra vocació!”. Segueix la pregunta “per a qui soc?”. Hem de tenir en compte que el primer plantejament vocacional és el de la vocació cristiana. Quan diem que hi ha crisi de vocacions ens hem de demanar si, en el fons, la crisi és de vocació cristiana, la qual cosa significa que és allò primer que hem de treballar. Hi tenen un paper decisiu la família, la catequesi, l'escola, la parròquia, el testimoni cristià dels adults que viuen amb fidelitat la seva vocació.

Tanmateix, quan algú se sent cridat, se l'ha d'ajudar a discernir i prendre la conseqüent decisió. Això demana una forta dosi de confiança i valentia, i assumint el risc que suposa, però tenint sempre el convenciment que és Déu el qui acompanya i mai no encarrega una missió sense donar la força per a suportar-la. Per això és important l'acte de fe, és a dir, la confiança de no demanar-se només “què vull ser en la vida?”, sinó “què vol Déu que jo sigui?”. Serà necessari que hi hagi algú que ajudi a fer aquest discerniment vocacional i fer-ne pregària.

El papa Francesc diu que “en el discerniment d'una vocació cal no descartar la possibilitat de consagrar-se a Déu en el sacerdoci, en la vida religiosa o en altres formes de consagració. Per què excloure-ho? Tenguis la certesa que, si reconeixes una crida de Déu i la segueixes, això serà el que t'omplirà” (Crist viu, 276).

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA

Bisbe de Mallorca

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol
i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de: **appec**
editors de revistes i digitals

Amb el suport de:
Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

Director: Òscar Martí Navarro

Consiliari: Mn. Miquel Ramón Fuentes

Sotsdirectora: Carme Munté Margalef

Redactors: Miquel Àngel Codina, Macià
Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra

Lingüista: Montserrat Pibernat

Fotògraf: Agustí Codinach

Col·laboradors d'aquesta setmana:

Pilarín Bayés, Josep Maria Canyelles, Pilar
Casals, Teresa Casillas, Jordi Curcó, Juanjo
Fernández, Antonio Gil, Teresa Gomà, Ignasi
Miranda, Glòria Monés, Lucia Montobbio,
Carles Muñoz, Francesc Nicolau, Joan Pal-
larès-Personat, Quique, Josep Ruai, Mercè
Solé, Sebastià Taltavull, Lluç Torcal

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014
BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

hola@clubnousamics.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn.

Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià

Administració: Isabel Giralt

(comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:

Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomar-
cals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon
industrial El Cementiri. Tel. 938 788
403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT
FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79
ISSN català: 2938-2238

ISSN internet: 2938-2254

Difusió controlada per

Les opinions expressades pels nos-
tres col·laboradors no reflecteixen
necessàriament la d'aquest setmanari

Agenda

Barcelona

ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ

El **dimarts 18 de març**, a les 20.00,
Ponts sonors (taquilla inversa); el **di-
mecres 19**, a les 19.00, concert de Lake
Nona Singers a favor de la Fundació
Manos Providentes; el **diumenge 23**,
a les 17.30, concert d'Inisheer Duet.
Taquilla inversa (c/ Consell de Cent,
293 - Barcelona).

DANSA CONTEMPLATIVA

El **dimecres 19 de març**, a les 20.00,
dansa contemplativa al monestir de
Sant Pere de les Puel·les (c/ Anglès, 55
- Barcelona).

“LECTIO DIVINA”

El **dijous 20 de març**, a les 20.45,
adoració amb *lectio divina* a la parrò-
quia de la Mare de Déu de la Medalla
Miraculosa de Barcelona.

GRUP SAMUEL

El **diumenge 23 de març**, recés per
a nois de 13 a 17 anys al Seminari
Conciliar de Barcelona (@grupsa-
muel_seminaribarcelona).

BASÍLICA DE LA CONCEPCIÓ

El **diumenge 23 de març**, a les 19.30,
conferència quaresmal de Mons. Ser-
gi Gordo Caminar en l'esperança (c/
Roger de Llúria, 70 - Barcelona).

Girona

QUARESMA

El **divendres 21 de març**, a les 19.30,
conferència quaresmal de Mn. Jordi
Reixach *Camins d'esperança, signes per
viure el Jubileu* a l'església de Vila-sa-
cra.

Sant Feliu de Llobregat

LA PASSIÓ

Els **diumenges 16 i 23 de març**, re-
presentació de la Passió en format
tradicional (matí i tarda) a Esparre-
guera (www.lapassio.net).

Solsona

JORNADA PER LA VIDA

El **diumenge 23 de març**, a les 16.30,
jornada amb el lema *Abraçant la vida*,
construïm esperança, al Seminari de
Solsona: pregària, xerrada del Dr.
Joan Viñas, diàleg, cafè-berenar, as-
pectes pràctics entorn del valor de la
vida amb Concepció Medina i Carles

Pedrol, diàleg i tancament. Inscrip-
cions: tel. 696 981 152.

Tarragona

QUARESMA

El **dilluns 17 de març**, a les 19.30, xer-
rada quaresmal *Fem camí* a càrrec de
Mons. José Vilaplana, bisbe emèrit
de Huelva, a l'església parroquial de
Sant Francesc d'Assís de Tarragona.

RECONCILIACIÓ

El **divendres 21 de març**, a les 19.00,
conferència *La reconciliació, cor de
l'Any Sant* amb Mn. Rafael Serra a
la sala de plens de l'Ajuntament de
Montferri.

ESPERANÇA

El **divendres 21 de març**, a les 20.00,
l'arquebisbe Joan Planellas parla
sobre *La fraternitat, far d'esperança* a
l'església de Sant Francesc d'Assís
de Reus.

VIA CRUCIS

El **dissabte 22 de març**, a les 17.15, via
crucis extraordinari pel 75è aniversari
del pas de *l'Ecce Homo* de Reus a
l'església prioral de Sant Pere Apòs-
tol.

Terrassa

PARRÒQUIA DE LA PURÍSSIMA DE SABADELL

El **diumenge 16 de març**, a les 18.00,
concert de la Coral Carena i la Coral
Ressò a favor de Càritas parroquial;
el **dijous 20**, a les 19.00, cinefòrum
amb la pel·lícula *Romero*.

Vic

COVA DE MANRESA

El **cap de setmana del 28 al 30 de
març**, recés d'espiritualitat ignasia-
na *Contemplació i silenci. Iñigo, un nou
retir* amb Javier Melloni, s.j., i Imanol
Rayo (info@covamanresa.cat).

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

Perquè les famílies dividides trobin
en el perdó la curació de les seves
ferides redescobrint en les diferen-
cies les riqueses de cadascú

CARMEN MÁRQUEZ

Professora de la Universitat Pontifícia de Comillas

“Nicea ens impulsa a continuar avançant cap a la unitat dels cristians”

CARME MUNTÉ MARGALEF

Fa 1.700 anys a Nicea (actual Turquia) es van reunir uns 300 bisbes, la majoria de l'Església d'Orient, però tampoc no hi van faltar els d'Occident. Per això es diu que el de Nicea va ser el primer concili ecumènic de la història de l'Església, perquè per primera vegada parlava en nom de tota la cristiandat i aspirava que les decisions que s'hi prendrien fossin vàlides per a tots. *Nicea en la perspectiva ecumènica* va ser el títol de la conferència pronunciada per Carmen Márquez en la segona part del *Congrés Internacional Concili de Nicea (325). Història i recepció*, celebrat del 19 al 21 de febrer a l'Ateneu Universitari Sant Pacià. Carmen Márquez és professora de la Universitat Pontifícia de Comillas i consultora de la Subcomissió per a les Relacions Interconfessionals i el Diàleg Interreligiós de la Conferència Episcopal Espanyola.

Quina ha estat la transcendència del Concili de Nicea en la història de l'Església?

Des d'una perspectiva ecumènica és un concili fonamental. El Credo de Nicea és la professió de fe trinitària i cristològica que ens uneix a tots els cristians i, en aquest sentit, per al diàleg ecumènic és una base fonamental. Significa que és el mínim comú en què tots convergim. I significa també un punt de partida molt important per abordar el que ens diferencia. El moviment ecumènic no entén la unitat com una uniformitat sinó com una unitat en la diversitat on hi hauria unes creences bàsiques que tots professem i un marge de diversitats confessionals.

El 1.700 aniversari és un bon impuls per continuar aprofundint en el diàleg ecumènic?

En l'ecumenisme doctrinal hi ha hagut molts avenços. Potser el document més conegut va ser l'acord de la justificació de la fe entre l'Església catòlica i les Esglésies luteranes, però gairebé tots els temes que han dividit —els ministeris, els sagraments, el concepte d'Església— s'estan abordant. En aquest moment, Nicea és una ocasió, en primer lloc, de visibilitzar la fe que ens uneix i compartim i, en segon lloc, d'impulsar-nos a continuar avançant cap a la unitat. Enguany, a més, per una felicitat casualitat, la festa de Pasqua coincideix a Orient i Occident. El papa Francesc ha insistit molt que es pogués fer algun esdeveniment i ha demanat que tots els cristians puguem celebrar la Pasqua en la mateixa data com un signe d'aquesta unitat a la qual aspirem.

La celebració compartida de la Pasqua podria ser un fruit d'aquest any?

Si més no, seria un fruit el fet d'iniciar les converses en aquesta direcció. Seria un potent signe d'unitat que tots els cristians celebrem la Pasqua en la mateixa data. Un dels cànons del Concili de Nicea es referia precisament a unificar la data de la Pasqua. El problema és que amb el pas del calendari julià al gregorià es va crear una diferència en el còmput altra vegada, per això celebrem la Pasqua en dates diferents.

Actualment es deixa de costat la recitació del credo llatí o credo de Nicea, en favor del credo apostòlic. Caldria reivindicar-lo més?

L'aniversari seria l'ocasió de recitar més el Credo de Nicea i sobretot d'explicar-lo, de fer-ne una catequesi, perquè els cristians compreguem el sentit i el significat de les veritats centrals de la fe cristiana. Moltes vegades recitem el Credo sense comprendre el significat d'allò que confessem.

Univers Xukli?

**POSA'T LA GORRA,
EXPLORA'L AL PALAU ROBERT**

**PALAU
ROBERT**

PALAU ROBERT

Passeig de Gràcia, 107
08008 Barcelona
Tel. 932 921 260

palaurobert.gencat.cat

Segueix-nos a:

**EXPOSICIÓ
FINS AL 21/04/2025**

SALA 4 COTXERES
ENTRADA LLIURE
FREE ENTRY

